

TEZKİYE-İ NEFS

İmam Humeyni

Çeviri:
Kadri Çelik

İÇİNDEKİLER

İnsanın kendi Nefsine Düşkün olması.....	5
Allah'a Düşman Olmayı Gerektirir.	5
Biz Kendimiz Hicabız; "Kendimiz ile Vechullah" arasında!	6
Nefs Sevgisi Özgürlüğü Yok Eder	7
İnsanın Kendine Mübtela Olması_Bütün Belalardan Daha Büyüktür	10
Peygamberlerin İsteği de_Nefsin Tasallutundan Çıkış İdi	12
Diktatörlük Bütün Fesatların Menseldir	13
Adaleti Adalet İçin_Hakkı da Hak İçin İsteyiniz	18
Terbiyenin Gayesi Sırat'ıl_Müstakim'de Hareket Etmektir.....	20
Sırat'ıl Müstakim_Mutlak Kemaldır	21
Mutlak Kemal, Sadece Allah'ın Yad ve_Zikrinde Bulunulduğu Zaman söz Konusudur.....	22
Mutlak Kemale Olan Aşk_Allah'ı İsteme Fıtratıdır ...	27
Kendiniz ile Allah arasındaki_"Bencillik" Perdesini Kaldırın	29

Cehennem Söndüğü Zaman	31
Bu İslami Ülkenin Hudud ve Sınır_Boylarında Öldürülenler (Allah'ın Abidleri)_Bizlerden Daha da Faziletlidirler	33
Peygamberlerin Gönderiliş sebebi_Nefis tezkiyesi ve Kur'an ile Hikmeti talim Etmektir.	34
Nefsin Tezkiyesi İlahi_GayeleriTahakkuk Ettirir.....	38
Nefis Tezkiyesi En Fazla_İdareciler için gereklidir...	41
Aklın Gazap Vasıtasıyla Zelil Olması	44
Üç Çeşit Görüş	45
Hakk Görüşü	46
Herkes Yakasını Nefs Şeytanına Kaptırmıştır	47
Gençler Nefsi Temizlikleriyle_Melekut Alemine Daha Yakındırlar	48
İnsanı Kemalden Uzaklaştıran_Her Şey Dünyadır...	51
Bütün Kaypaklıkların Başı Nefis Sevgisidir.....	52
Dünyadaki Bütün Savaşlar_ insanların Enaniyetinden Doğmaktadır	54
Peygamberlerin Talimat ve Terbiyesine_Hicret Etmenin Ecri İndi İlahidedir.....	58
Amellerin Salah ve Fesadının insanın	60

Ruhi Cihetiyle Derin bir İlgisi Vardır“	60
İnsanın Galibiyet ve Mağlubiyetinin İlahi Ölçüşü Miraçtır.	63
Allah'ın Bizlere İhsan Ettiği Şeyleri Onun Yolunda Sarfetmemiz Gerekir.	64
İnsan Sonsuz Bir Varlıktır, Onda Duraklama Diye Birşey Yoktur.	66
Allah'ın Ziyafetine Gitmek İçin Hazırlanın.....	67
Dua İnsanı Yüceltir	69
Dualar İnsanı Başboşluk ve Şaşkınlıktan Kurtarır ..	70
Allah Tebarek ve Tealanın Ziyafeti Nur'a Ulaşmak İçindir.....	72
Bu Alemi Ancak ve Ancak terbiye Olmuş insanlar Düzeltebilir.	75

Bismillahirrahmanirrahim

İnsanın kendi Nefsine Düşkün olması

Allah'a Düşman Olmayı Gerektirir.

Eğer insan, dünyaya kadına, çocuğa, mal ve haysiyete, risayet ve benzeri şeylere fazla bir muhabbet beslerse; bu sevgiden ortaya çıkması muhtemel birçok musibet ve bela ile karşılaşır. Birçok acı ve tatsız olaylar insanın başına bu nefsaniyetten dolayı gelmektedir. En büyük musibet, ise insanın ölüm anında muhabbet duyduğu şeyi yitirince, bunun Allah'ın emriyle olduğunu düşünerek imandan çıkmasıdır. Bu adam Allah'ın kendisine verdiği güzel nimetlerin yine Allah tarafından kendisinden alındığını görünce, Allah'a bile düşman kesilir.

Allah Rahmet etsin Kazvinli çok muhterem bir alim vardı. O bir gün anlatıyordu da: Günün birinde ölmek üzere olan bir hastanın ziyaretine gitmişler, adam demiş ki; "Allah'ın bana yaptığı zulmü (haşa) hiç kimse bana yapmadı. Baksana ben çocuklarımı ne de güzel terbiye etmişim. Şimdi ise benim canımı alacak!"

İnsanın belini kıran şey, insanın kendi nefesine, riyasete veya insanda kendisine bir sevgi doğuran herhangi birşeye muhabbet beslemesidir. Öyle bir muhabbettir ki bu, o ilgi duyduğu şeyi dinden alan nebî Ekrem (s.a.v) bile olsa hemen ona düşman kesilir. Hatta o zaman elinden o ilgilendiği malı alanın Allah olduğunu bilse ona dahi düşman kesilir. *"Ve bizler kendi kendimizi ıslah edememişken, ülkemizi hiçbir zaman ıslah edemeyiz."*

Biz Kendimiz Hicabız; “Kendimiz ile Vechullah” arasında!

Rasulullah (s.a.v)’den nakledilmiştir ki, *“Şehidde yedi haslet vardır: Onlardan birincisi şudur: Şehid kanınının yere döküldüğü ilk damladan sonra, bütün günablarından tamamen arınmış olur, bütün günabları affedilir.”* Ama o hadiste zikredilen en önemli son haslet ise şudur: *“Şehid vechullah’a bakar ve bu nazır (vechullaha bakma) her peygamber ve şehid için huzur ve rahatlık vesilesidir.”* Burada önemli bir nokta şu olabilir ki, insanın bizzat kendisi, kendisi ile vechullah arasında... ister nurdan olsun isterse bu zulmetten, bütün diğer hicabların hepsi de bu hicabtan kaynaklanmaktadır ve insan bu hicabı Kendisini Allah yolunda parçalar ve bütün varlığını takdim ederse, böylece bütün hicabların mihverim yok etmiş olur. insan o zaman kendisini parçalamış olur, zira o kendi enaniyet ve şahsiyetini kırmış ve takdim etmiştir. Allah için, *“Allah’ın ülkesini, Allah’ın dinini difa etmiştir, sahib olduğu tüm varlığını, büyük bir ihlas ile terk etmiş ve takdim etmiştir. Kendisini takdim ettiğinden dolayı da, bu hicabı sökümü, parçalamıştır.”*

Bencilik Hicabının Parçalanması:

İlahi Tecellinin Sebebidir

Allah, kendi yolunda can verenlere ve derinde olan en büyük varlıklarını da O’na takdim eden şehidlere bu fedakarlıkları karşısında (hicab kaldırıldığından dolayı) onlara tecelli etmektedir. Zira artık hicab diye birşey kalmamıştır. Bu makam Enbiyalar için de vardır. Zira her şeyi sadece Allah yolunda istemektedirler ve onlar, kendilerini Allah’tan görmektedirler, kendileri için herhangi bir “şahsiyet’e kail değildirler. Bunlar Allah’ın (cc) mukabilinde olan bütün hicabları kaldırmıştır artık...

“Derken rabbi dağa tecelli edince dağ yerle bir oldu

ve Musa bayılıp yere yığıldı,” (Araf; 143/)

Allah teberek ve teala, Tur dağına tecelli etmektedir. Veya Musa'nın kendi yaratışında... Musa ve diğer peygamberler ve peygamberlerin mertebesine yakın olan evliyaullah, hayatlarında hicab olan bütün engelleri parçalamışlar, kırıp atmışlardı. Onlar için ihtiyarı bir ölüm kolayca hasıl olmaktadır. Allah teberek ve teala, onların üzerine tecelli etmektedir ve onlar da bu tecelliye akli, hatmi, ruhi ve irfani bir bakışla bakmaktadırlar. Rivayete olduğu gibi Şehid, şehid olduğu ilk andan itibaren o da tıpkı peygamberler gibi var olan her şeyini Allah yolunda verdiğinden dolayı, vechullah'a bakmaktadır. Allah teberek ve teala, ona tecelli etmektedir ve o da bu ilahi tecelliye bakmaktadır... bu, insan için *“son mertebe ve son bir kemaldir”* ElKafi'de nakledildiği şekliyle: ***“Allah, enbiyaya ettiği tecelliyi, aynıyle şehidlere de etmektedir.”***

Enbiyaların hicabları yırtıp attığı gibi, bunlar da o hicabları atmıştır ve bu menzil, insan için mümkün olan en son menzildir ve enbiyalar için var olan bu en son menzil şehidlere müjdelenmiştir. Şehidler de kendi varlık payelerince bu son menzile ulaşacaklar.

Nefs Sevgisi Özgürlüğü Yok Eder

Bütün enbiyalar, bu yaratığı (insanı) sıratı müstakime davet etme ve o yolda yürütme uğruna çaba harcamışlardır. Sadece hidayet ve söylemekle değil... Bundan dolayı sözlerinde olduğu gibi amel ve fiillerinde de örnek insan oluşları, bu hedefin tahakkuku içindir ve insanlığı bu kemal menziline ulaştırabilmek için gece gündüz çalışmışlardır. ne

yazık ki, bu ideal istenildiği şekliyle vuku bulmadı ve sonraları da enbiyanın göz önünde bulundurduğu şekliyle bu ideal tahakkuk etmeyecektir. Zira bunların karşı karşıya olduğu varlığı (insanı), Allah'tan ve ilmi Allah'tan alan kimselerden başka hiçbir kimse hakkıyla tanıyabilmiş değildir.

İnsan oldukça kompleksli bir varlıktır. Kendi kendini tanıyabilmiş değildir ve:

“Ben arefe nefsebu Fe-kad arefe rabbebu”

“Kendini tanıyan rabbini tanır” rivayetinde Rabbi tanımanın muhal bir şeye (kendini tanımaya) bağlanması muhtemeldir. Zira insanın kendi kendini tanıyabilmesi, kendisinde var olan evsaf ve garizeleri ayırt edebilmesi ya muhaldir veya muhal gibi birşeydir... elbetteki Allah'ın susmalarını taktir ettiği kemseler müstesnadır.

İnsan kendi nefesine düşkün olduğundan dolayı istediği herşeyi sadece kendisi için istemektedir. İnsanda şiddetli bir şekilde var olan nefis sevgisi, onu birçok şeyden gafil bırakmıştır. Yani bu nefis sevgisi ile insan kendini özgür kılamaz. Bu alemde üç nazar (görüş) vardır. Birincisi, her şeye sevgi nazarıyla bakmaktır. İkincisi ise, tüm mevcudata buğz nazarıyla bakmaktadır. Ve üçüncü bir nazar da vardır ki, o da herşeyi olduğu gibi görmektir. İnsana ve eşyaya kendi nefis sevgisiyle bakanlar: Hiç bir zaman bağımsız ve hürriyet sahibi olamazlar. Bu, bizlerin düçar olduğu bir durumdur ve hepsi de bizim kendimizdendir. Böyle bir insan görüş belirtirken de aynı belaya düçaradır. Veya şu mevcudata, bir topluluk veya bazı şahıslara “buğz” nazarıyla bakan kimse de bağımsız olamaz. Bu insan sahih bir hüküm veremez, insan sanıyor ki, söylediği herşeyi tarafsız olarak söylemektedir. Eğer bir insan böyle olduğunu iddia ederse, kabul edilmemelidir. Bütün *“gışftarlıkların”* menşei olan nefsi, nefساني heveslerden kolay kolay kurtulamaz, kurtulduklarını iddia edenler çoktur, lakin gerçek oldukça azdır. Birçok şahıs;

hatta kendileri bile Allah'ın kulu olmaları gerekirken, kendi nefislerinin kulu olduklarının farkında bile değillerdir. Hatta bunlar kendilerinin nefis sevgisinden uzak ve arınmış da bilebilirler.

Oysa ki bizzat bu ile insanda var olan nefis sevgisinden kaynaklanmaktadır. Bu sevgi insanın bütün ayıplarını, insanın kendisinden gizlemektedir. Bu sevgi yüzünden hiçbir ayıbını göremez. Hatta bazı zamanlar bu ayıbını güzellik olarak bilir ve insan, peygamberlerin talimatlarıyla terbiye edilmediği ve nefsinin kulu olmaktan kurtulamadığı müddetçe de, bu noksanlıklardan hiç bir zaman kurtulamayacaktır. Kendi kendini kurtaramadığı gibi, verdiği hüküm ve reyleri de sahih ve gerçeğe uygun olamaz. Buna şu misali zikredebiliriz, elbette bu misal her yerde geçerli sayılamaz. Bir insan herhangi bir yerde, aynı muhitte ve aynı zamanda bir hareket yapmaktadır. Bunu gören iki kişiden biri bu adama düşman olduğundan onun bu amelini kötü görmektedir. Onu seven diğeri ise, ona var olan bu sevgisi yüzünden bu ameli güzel görmektedir. Oysa bu fiil sadece bir adamdandır ve aynı zamanda aynı muhit ve aynı şartlarda vaki olmuştur. Yani her şeyiyle bir bütünlük arzemektedir. Fakat insanda var olan bağımlılık, nefsanî heveslere kulluk, bu ameli insana güzel göstermektedir. Oysa aynı adam, aynı fiilin düşman olduğu birinden sudur ettiğini görse, o fiili kötü görmeye başlar, insanın kendisi de çoğu kez bunun farkında değildir.

Bazı şahıslar da vardır ki biliyorlar, ama yine de sebep olmadan birini yermeye başlıyorlar ve kötü olduğunu biliyorlar da yine tarif ve meth ediyorlar. Bunlar da böyledir. Bir çok kimseler insanda mevcut olan nefsanî arzuların ve şeytanın esiri olduklarından dolayı, tarafsız olarak hüküm verememektedirler, insanın gerçeği olduğu gibi idrak etmesine bu arzular izin vermiyor veya olduğu şekilde söyletmiyor. Kalbine yerleşen bu şeytandan, nefesine olan

kulluğundan ve bu şeytanların kendi üzerine kurdukları saltanattan dolayı, insan onları gerçeğiyle idrak edemiyor veya bu konuyu idrak etmesine rağmen izhar edemiyor; diğer taraftan da böyle.. Bizim (yüksek devlet makamlarının) yaptığımız tarif ve tekzibler, sıradan bir insanın yaptığı tarif ve tekziblerdir. Zira bu tarif ve tekziblerimiz, aslında yine insanın kendisine alakası demek olan yakınlarına alakasından kaynaklanmaktadır. Bu benim oğlumdur; bu benim kardeşimdir; bu benim meslektaşımıdır. Bunların hepsi de 'Ben'dir. (Yani Aslında kendisini tarif etmektedir) Sıradan bir insanın yaptığı medhiye ve tarifler başkalarına da olsa yine gerçekte insandaki hübbü nefsten (kendini sevmekten) kaynaklanıyor.

İnsanın Kendine Mübtela Olması

Bütün Belalardan Daha Büyüktür

Eğer insan isterse kendi kendini tecrübe etsin; Yalnız olduğu bir zamanda kendi kendisiyle yalnız bir yere oturadursun ve yakın dostlarından, akrabalarından, bağlılarından birim, düşmanlarından olan bir diğeriyle karşılaştırsın ve düşünsün ki: ikisinden de bir amel sadır olduğu halde, o dostuma var olan sevgimden dolayı başlıyorum o ameli tarif etmeye, en azından eksik taraflarını gizlemeye. Ama aynı amel düşmanımdan sadır olunca, biraz da kendimden katarak ortalığı velveleye veriyorum. Olmadık şeylere nisbet ediyorum. insan, eğer gerçekten istiyorsa, oturup kendisinin ne durumda olduğunu fikretmelidir.

Bu ölçülerin mülhaza edilmesi lazımdır. Düşmamndan bile olsa, güzel bir amel sadır olduğu zaman onu takdir etmelidir ve ondaki o hüneri kabullenmelidir. Kötü bir amel,

hatta en yakınlarından bile sadır olsa bunu görebilmeli ve “bu kötüdür” diyebilmelidir. (Demiyorum ki, milletin sırlarını açığa vurmaldır) Ben diyorum ki, kendisi idrak edebilsin ve onu kendi kendisine söyleyebilsin. Elbette her ne olursa olsun başkalarının sırrını açığa vurmak İslam’ın hilafıdır, töhmet ve gıybet öyle yaygın bir hastalıktır ki, bir çok kimseler bu hastalığa muhteldir. “Fakat insanın kendi kendine mübtela olması, ibtilaların en büyüğüdür.” Bunun en büyük şahidi de şudur: Güzel bir amel herhangi bir insandan sadır olduğu zaman, en hemen başlıyorum onu irdelemeye, mümkün olduğunca değersiz kılmaya. Fakat aynı miktarda güzellik ve uygunluğa sahip olan bir amel yakın dostlarımdan birinden sadır olunca, öncekinin aksine bu ameli göklere çıkarıyorum. Biraz da kendimden katarak anlata anlata bitiremiyorum. Bunların hepsi de “Ben’in başı altından çık-maktadır. Dışarısı ile hiç mi hiç alakalı değildir.

Dünya “Ben”im; oysa bu mülk alemi, bu tabiat alemi, Allah’ın cilvelerinden bir cilvedir. Bu tabiat alemi, gördüğümüz dünya, kendisine bağlanıldığında insanı yolundan saptırmaktadır. Bir insanın herhangi bir tesbihe bağlandığı kadar mümkündür ki, bir diğeri saltanata bile o kadar rağbet etmesin Bunlardan birincisi dünyaya daha fazla bağlanmıştır. Diğeri ise daha az.. Hz. Süleyman da bir sultan idi. Hem de herşeye hükmeden bir sultan.. Fakat onun sultanlığı, onu kendisine cezbeden bir saltanat değildi. Rasulullah’da bir milletin velisi olmuştu. Fakat onun bu veliliği, kendisine cezbeden diğerk hükümdarlıklar gibi değildi. Bu makam onun tesiri ve hükmü altında idi; kendisi bu makamın tesiri ve hükmü altında değil...

Peygamberlerin İsteği de

Nefsin Tasullutundan ıkış İdi

Eğer insan kendisine, nefis sevgisine, bütün Şeylere musallat olursa, bu insan artık dünya ehli değildir velevki bütün dünyaya sahip olsun. Hz. Süleyman ve benzerleri gibi... Eğer insan bunlara musallat olmaz da bizlerin dŧtđ gaflere dŧmŧ olursa, bu insan dünya ehlidir ve aŧađılık dünyasının tutkunu. (Dünya lugaten, aŧađı ve alçak manasındadır. Mut) *“Ahiret ve dünya ile Allah ve dünyanın birbirinden ayrılması ve dünyanın da” “dünya”* olarak anılması (aŧađı) ona bağlandığımız takdirdedir. Aksi halde dünya mülk alemidir. Ben ona bağlı olduğum zaman, onun nüfuzu altında olduğum zaman, makam ve riyasetlerin nüfuzu altında bulunduğum zaman, bunların hepsi *“dünya”*dır. Ben kendimse bir esir. Sultanlığımızın sahası geniŧledike, esaretimiz de paralelinde büyüyor. Ben onun esiriyim ve kendim bile bunun farkında değilim. Bu insan peygamberlerin istediği Şekilde, nefsinin, bu en büyük dŧmanın tasullutundan kurtulduğu zaman, yani bu esareti, bu esaret zincirim boynundan koparıp attığı zaman *“adam”* olmayı baŧaracaktır. Bu insan her Şeye musallattır ve hiir Şey ona musallat değildir. Hatta kendisi bu tasallutunu bile nazara almıyor. Artık bu *“adam”* kendi dostları için istediği hayır ve salahı, dŧmanları için de istemektedir.

Enbiyalar böyle idiler. Enbiyalar kafirler için bile üzülüyorlardı, münafıklar için gam yiyorlardı ki, bunlar niçin böyle oldular? Bütün peygamberler, daima bu küffar ve münafıkları, yoldan sapanları, kendi nefsinin esiri olanları, dünya ve fesatehli olanları kurtarmaya alıŧıyorlardı, onun için ırpınıyorlardı, onları *“adam”* etmek istiyorlardı ve bu vazifeleri oldukça da ağır idi. Bundan dolayı, bu vazifelerinin

umumu kapsaması mümkün olmadı. Bundan sonra bu ideal tahakkuk etmeyecektir. insan “*adam*” olamıyor Sonuna kadar da böylece sürüp gidecektir.

Şu güzel söz de onu anlatmak istemektedir: “***molla olmak ne kadar kolay; adam olmak ise zordur.***” Bizim şeyhimiz (üstadımız) (Rahmetullah aleyhi) şöyle derdi: “***Molla olmak ne kadar zor, adam olmak ise muhaldır.***”

Diktatörlük Bütün Fesatların Menseldir

İnsan doğduğu zaman hiçbir kesbi sıfata sahip değildir. Bu sıfatların hepsi de sonradan kazanılmış vasıflardır. insanlardan hiçbir fert, peygamberler müstesna doğduğu ilk andan itibaren bilgi sahibi değillerdi. Herkes kendi mücadelesini yavaş yavaş sürdürerek, sonradan kendisine bir yol ittihaz etmiştir. Diktatörlük de bunlardandır.

Bir çocuk annesinden doğduğu zaman diktatör olarak doğmaz! Hatta yavaş yavaş geliştiği zamanlarda bile bir diktatörün bütün vasıflarını haiz değildir. Fakat yaşadığı ve büyüdüğü ortam ona müsaitse, bu insan yavaş yavaş bu saplantılar içinde büyüyerek, diktatör olmaya başlar. Eğer bir çocuk sağlam bir terbiye ile terbiye edilirse, diktatörlük, ruhunda erir gider, içinde kök salıp yeşermez. Eğer terbiye usulünde fesat var ise, içindeki diktatörlük de rüşdüne erer.

Gerek bizim ülkemizde, gerekse dışarıda var olmuş diktatörlerin hiç birisi, doğduğu zaman diktatör olarak doğmamıştır. Diktatörlük, yavaş yavaş gelişen birşeydir. İnsan ilk önceleri sanıyor ki, kendisi diktatörlüğe muhalif bir kimsedir. Bazı zamanlarda sözkonusu insan gerek sözlerinde, gerekse fikirlerinde, görürsünüz ki kendi fikir ve düşüncelerini başkalarına yüklemek ister. Onun istediği delile

ispat etmek değildir, o kendi düşüncelerini halka yüklemek istiyor. Diktatörlük, insanın kendi fikir ve düşüncelerini delilsiz, mesnedsiz başkalarının da kabule yanaşması için onları zorlamasıdır.

Bir adam çağırıyor; gelin sohbet eyleyelim; bizim fikirlerimiz mi doğru yoksa sizin fikirleriniz mi? Gelin konuşalım. Bu başka bir şey; bazende kendi düşüncelerim herkese zorla yüklemek ister ve çoğu kez kendisi ile içindeki diktatörlükten haberdar değildir. Böyle bir insan zamanla cemiyete girdiğinde, herhangi bir askeri makarna ulaştığında veya bir komutan olduğunda ise, içinde daha önceden var olan bu diktatörlük ruhu da rüşdüne erer. İlk önce kendisi bundan haberdar değildir, işin buraya geleceğini kestirememektedir, oysa hızla diktatörlüğe kaymaktadır. İlk önceleri sanıyor ki bu gidiş insani bir gidiştir. İslami bir yükseliştir. Oysa bu yolda ilerledikçe diktatörlüğü de fazlaşmakta, artık kabına sığmamaktadır. Sizler sanmayın ki Rızahan, (şahın babası) ilk önce bir diktatör idi veya Hitler anadan dogma bir diktatör idi! Rızahan'ın doğduğu muhitte o zamanlar diktatörlük yoktu. Hitler de ilk önceleri diktatör değildi. Fakat eline geçirdiği kudret fazlaştıkça, batınındaki o meleke de rüşdüne ererek diktatör kesildi. Yani diktatörlük, bu gelişen kudretin sonunda ortaya çıkmaktadır; başında değil. Mesela Hitler veya bizim ülkemizde yetişen Rızahan...

Biliniz ki, sizin nefsinizde var olan şeyler, nefsinizdeki mevcut vasıflar, eğer dizginlenmezse, kontrol altına alınmazsa, bir zaman gelir ki ipleri kaçırsınız; ve doğruca diktatörlüğe...

Sadece kendi nefsiniz! görmekten kaçınınız! Sizin doğru dediklerinizden başka doğru olmadığı zanına kapılmayınız ve öyle bir hale geliniz ki, bir fikrinizin doğru olmadığını anladınız mı, hemen onu bırakınız. Kamil insan, kendi fikirlerindeki doğruluk ve gerçekliği, burhan ve delille anlatabilmelidir.

Kur'an'da var olan “Dinde Zorlama yoktur” emrinde, insanın kendi akidelerini başkalarına tahmil etmesinin mümkün olmayacağını bildiriyor. Bazıları kendi fikirlerini zorla halka kabul ettiremezler, o zaman da bin bir hile ile bu düşüncelerine güzellik cilvesi verirler de, Öyle sunarlar ve halkı aldatırlar. Oysa güzel terbiye edilmiş, iyi bir şekilde yetiştirilmiş bir insan olursa, kendi inanç ve akidesini halka delilleriyle sunar; dayanaklarıyla, bütün açıklığıyla ibraz eder. Halka bu fikirlerini zorla tahmil eylemez. Halkı uyandırarak, onlara gerçek yolu gösterir. Sizler de inşaallah eğer bir reis veya herhangi bir komutan olursanız, kendinizi insanda var olan bu huylardan, bu vasıflardan arındırın, temizlemeye çalışın... Şimdiden dikkatli olun, sakın “bencillik” çukuruna düşmeyiniz. Bu çukurdan daima uzak olunuz, zira; bu çukur bütün fesatların ve diktatörlüklerin menşei ve kaynağıdır; kurumaz ocağıdır. Bir hata yaptığınız takdirde hemen itiraf ediniz ve bu itiraf sizi diğer insanların gözünde de büyük yapar, sanmayın ve sanmam hatayı itiraf etmek insanı küçük düşürsün. gerçek bunun aksidir. Hatalarda inad etmek, kabullenmemek, insanı yolundan çıkarır. İnsan bir şey söylediğinde, bir sohbet ettiğinde, bu sarf ettiği cümlelerde sonradan bir hata olduğunu anlar da kabule yanaşmazsa, bunun hata olmadığını isbat için bin bir dereden su getirmeye kalkışırsa, bu amel diktatörlük olarak kabul edilmese bile tam bir diktatörlüktür. Bu yolun sonu oraya gitmektedir. Bu gidiş oraya varıyor ki; insan artık bir Hitler oluveriyor. Bir Rızahan kesiliyor.

Nefsine Sahip Olduğu Zaman İnsanın Dini Rahmet Dini Olur

Kalem ve dil sopası, sopaların en büyüğü ve en şiddetlisidir. Fesadı da diğer sopalardan sadır olan fesatların

yüz misli kadardır. Sohbet etmek isteyenler ki bu günlerde oldukça fazladır sohbet etmeden önce oturup kendi kendilerine düşünmelidirler. Baksınlar ki bu dil bir gurubu, ezmek için bir sopa mıdır, yoksa öyle olmayıp da vahdeti sağlamak için bir rahmet vesilesi mi? Kendi nefesine sahip olan bir kimse, mutlaka kendi dilini bu muhasebeye tabi tutmalıdır. Hz. Musa da iddia ediyor ve haklı olarak Allah'a şöyle arz ediyordu: *"Ben hiç kimseye malik değilim; kendimden ve kardeşimden başka"* Oysa bizler kendimize bile sahip çıkacak değiliz. Kardeşlerimize ise asla! Kendi çocuklarımıza da hakeza... Dostlarımıza da öyle. Önemli olan insanın kendi kendisine sahip olmasıdır, insan konuşmak istediği zaman dili kendisinin malikiyetinde, emrinde olmalıdır. Yoksa şeytan onun nefesine ve diline musallat olur. O zaman da insanın konuşması. Saddam'ın silahlarından daha yıkıcı silahlara dönüşür. Sohbet etmek isteyenler *"Hakkı hak için"* mi istemektedirler, buna iyice dikkat etmelidirler... insanın sahip olduğunda kemale ereceği en büyük vasıflardan biri de, *"Hakkı hak için istemek"* tir. Haktan hak olduğu için hoşlanmak, batıldan da batıl olduğu için buğz etmelidir. Hak, düşmanın elinden sadır olsa dahi değişen birşey olmamalıdır; nefesine malik olarak bu hakkı tarif edebilmelidir ve batılı, hatta yakınlarından veya kendi çocuklarından dahi sadır olmuşsa, yine nefsi üzerindeki malikiyeti ile ondan buğzetmeli, kaçınmalıdır. Hakkı hak için isteyenler; oldukça azınlıktadırlar, hem de oldukça azınlıkta.

Batıla, sırf batıl oluşundan dolayı buğzedenler de oldukça azdırlar, oldukça az...

İnsanın kendisi kendi durumundan haberdar değildir. İnsan, kendi düşmanının yanına gidip, düşmanının onun hakkındaki yargılarını öğrenerek ondan ders almalıdır. Düşmanından kendisini sormalı; kendisini düşmanından öğrenmelidir. Kendi ayıplarını kendi düşmanından dinleyerek

talime yönelmelidir. Bir sohbet ettiği zaman, düşmanın kendisi hakkında ne dediğine kulak vermelidir. Ayıplarının, Özellikle düşmanları tarafından idrak edildiğini kendisi de anlamalıdır. Dostlar ise, hakkı hak olduğu için sevmediklerinden, batıla ise sırf batıl oluşundan dolayı düşman olmadıklarından, ayıplarımızı idrak edemezler. Hatalarımızı kulak arkası ederler. Bunlar bizlere gelerek ne kadar güzel sohbet ettiğimizden veya ne kadar güzel bir makale yazdığımızdan dem vururlar: *“Ne kadar da meseleyi güzel işlemişsin, nasıl da rakiblerini inziyaya çektin, düşmanlarının sözlerini (velev ki hak olsun) nasıl da batıl eyledin.”*

Çoğu zamanlar insanın dostları, insanın gerçek düşmanlarıdır ve düşmanları ise, insanın gerçek dostlarıdır. İnsan bilmelidir ki, herhangi bir hususta kendisini tenkit etmesi gereken bir dil insanı tarif ediyorsa, övgü ile anıyorsa, o dil şeytanın dilidir. O sitayiş ve teyid de şeytani bir övgü ve teyidattır. Bizim konuşmacılarımız, yazarlarımız, sohbet etmeden önce kendi nefesine hakim olup olmadıklarına bilhassa dikkat etmelidirler. Hz. Musa (as)’nın ettiği o büyük iddiayı bunlar da edebilirler mi? Onun kardeşi de bir peygamber, onun sözleri de dinlenilmesi gereken sözler konumundaydı... Dikkat ediniz, sizin dil ve kalemlerinizi de sopa olmasın. Allah korusun, sizin kalemlerinizi sebebiyle bir ihtilaf vücuda gelir de bir kimse haksız yere öldürülürse, bu cinayete sizler de ortak olursunuz. Hatta naklediliyor ki, “doğuda bir insan mazlum olduğu halde öldürülür de, Batıdaki bir insan bu cinayete rızayet gösterecek olursa buna ortak olur. Çünkü aynı kalemlerle *“sopa kötüdür”* diye yazmaktasınız. Dikkat ediniz sizin kalemlerinizi ve dillerinizi, düşmanın silahları gibi olmasın. mermileriyle gençlerimizin kalbini hedef almış olmayasınız. Bir de oturup *“ülkemize saldırıldı”* diye yaygara koparıyorsunuz; hayır, Saddam’ın bize saldırdığı gibi, sizler de bize saldırdınız. Sizler de böylece bu

zulümlere ortaksınız. Sizler herhangi bir eser yazacağınız zaman, önceden oturup kendi kendinize şu soruyu sorun: *“Bu eseri vücuda getirmekten gayem nedir, maksadım ne olabilir?”* sizler hakkı sadece hak için mi istiyorsunuz, yoksa bu hak düşmanınızdan sadır olunca kabul etmiyor musunuz? Batılı da sırf batıl olduğundan mı red ediyorsunuz: Yoksa bu batıl, dostunuzdan sudur edince göz mü yumuyorsunuz? Sizler kendi kendinizi deneyiniz.

Adaleti Adalet İçin

Hakkı da Hak İçin İsteyiniz

İnsan oldukça ilginç ve meçhul bir varlıktır Hayatının sonuna kadar da kendisini tanımaktan acizdir. “İnsan bazen öldürülmek istendiğinde dahi, tağuti bir halde ölmek ister. Nakle göre Mekke müşrikleri öldürüleceklerinde, bazısı o son demde dahi başım vuracak olana şöyle yalvarıyordu: *“Ne olur, başımı boynumun ta altından vurun, çünkü ben başımın süngüye takıldığından diğer vurulan başlardan daha uzun ve yüksekte olmasını istiyorum”* insanoğlunda bu hastalık, ömrünün sonuna kadar da vardır. Sizler “adam” olmayı, insan isteyince, öyle hemencecik olacak işlerden sanmayın. İnsan bazen de sanıyor ki, güzel iş yapıyor; Halbuki kötü bir iş yapıyor, insan kendisinde var olan yargılama gücüyle iyiyi kötüden ayırt edebilir. Ama görüyoruz ki bazen ülkede herhangi bir olay vuku buluyor. Bu olayı bir grup insan teyid ediyor, kalemlerim Çökerek işe koyuluyorlar ki, *“bu hadise güzeldir, insanlığın faydasıdır..”*

Diğer bir grup insan ise bunların mukabilinde kaleme sarılarak başlıyorlar aynı olayı karalamaya... Bütün

yazdıklarıyla, konuşma ve çalışmalarıyla bu olayı kötülemeğe çalışıyorlar. Neden? Zira bu olay bir grubun menfaatine, diğerk gurubunsa zararına olmuştur. Dostlarından hasıl olmuştur veya düşmanlarından. Eğer dostlarından hasıl olmuştusa güzeldir; her ne olursa olsun. Güzeli dostumuz için istiyoruz, güzel olduğu için değıl. Adaleti adalet için istemiyoruz. Adaleti dostlarımız için istiyoruz, bizim karşımızda olan ve bize rakip sayılan kimselere gelince, onların yaptıkları her iyi işi karalamaya çalışıyoruz. Kalemler çekilerek tenkitler başlıyor.. Oysa aynı amel dostlarımızdan sadır olunca, bu sefer yine kalemler çekilerek teyid namerler yazılıyor. Zira adaleti, adalet için istemiyorsunuz. Hakkı hak için istemiyorsunuz. Oysa insan hakkı kendi aleyhinde olsa dahi, sırf hak oluşundan dolayı kabullenmelidir. Ona dost olmalıdır, ondan asla buğz etmemeli ve onu ikrar etmelidir. Görüş açıklamak isteyen kimseler, hakkı hak için mi istiyorlar? Batılı da batıl olduğundan dolayı mı red ediyorlar? Hakkı kendileri için istedikleri gibi herhangi bir batıl kendisinden veya dostlarından birinden sadır olunca da buna hak cilvesini vermeye çalışıyorlar. Hak eğer hayali rakiplerinden bile sadır olsa, ona da hemen batıl cilvesini! vermeye kalkışıyorlar.

İnsan şeytanın şerrinden bile büyük olan kendi şerrinden kolayca özgür olamayacaktır. Ama insan kendi konuşmasını kesebilir, kenara bırakabilir, insan sohbet etmek istediğı zamanda önceden fikrederek niçin sohbet etmek estediğinin sebeplerini kendi kendine sorup öğrenebilir. Kendisini bu sohbeti etmeye zorlayan temeller nelerdir? Bu mesele genel bir meseledir ve her yerde caridir. Benden sadır olan bütün işler, "Ben" ölçüt olduğundan dolayı güzeldir. Ama aynı şeyler düşmanından sadır olunca kötüdür. Zira o benim düşmanımıdır, her ne kadar güzel olsa da. Düşmanın güzel işleri kötü; benim kötü eşlerim ise güzeldir. Bu bir hastalıktır.

Bu insani hastalığın tedavisi de oldukça zordur. İnsan kendisin! tedavi edebilecek kimselere başvurmalı, ruh tabiblerinin ayağına giderek kendisini tedavi etmelidir.

Allah'ı her zaman göz önünde bulunduran!

Ey yazarlar, ey konuşmacılar, ey işçiler, ey idari ve gayri İdari memurlar, çiftçiler, Allah'ı her zaman göz önünde bulundurun! Allah her yerde hazırdır. Sizin diliniz de Allah'ın önündedir. Gözleriniz de Allah'ın huzurundadır. Ve sizin bütün azalarınız O'nun yanındadır, Allah'ın huzurunda... Allah'a karşı günah işlemeyin. Bugün bizim ülkemizde en büyük günah ise ihtilaf çıkarmaktır. Nifak çıkarmaktır. En büyük teklif ve rahmet ise bizler için sükunet ve asayıştır.

Terbiyenin Gayesi Sırat'ıl

Müstakim'de Hareket Etmektir.

Eğer insan dizginlenen bir varlık haline getirilmez de kendi başına buyruk olursa, boş ve faydasız bir yabani ot gibi olur. İnsan gerçek bir terbiye altına alınmadığı takdirde, mevki ve makamı yükseldikçe de ruhsal yönlerden daha fazla düşüş kaydedecek ve maneviyatı "*Büyük şeytan*" olan nefis şeytanının sultanı altına girecektir. Gençler yenedirler. Meleket alemine daha yakın ve nefisleri de daha güçlüdür. Eğer insan yükseldikçe, buna mukabil nefsi ile de mücadele etmez ve gerçek bir terbiye altına alınmazsa, bu yolda yukarıya doğru çıkıp, yaşça büyüdükçe de meleketu ala'dan daha da bir uzaklaşacaktır, zihni bulanacak, yolunu şaşıracağıdır. Bundan dolayı terbiye daha küçük yaşlardayken başlamalıdır, insan daha çocukken terbiye altına alınmalıdır, insan omrünün sonuna kadar müribbiye muhtaçtır. Her yerde insanlar için terbiye edicilerin bulunması şarttır.

Peygamberler Allah tarafından sadece insanın terbiyesi için geldiler, insanları yetiştirmek için gönderildiler. Bütün peygamberlerin getirdikleri ilahî kitaplar, bilhassa da Kur'anı kerim, insanlığın terbiyesi için gelmiştir. Eğer insan ıslah olursa, alem ıslah olacaktır. Terbiye olmayan insanlar zararlıdır ve bunların topluma yapacağı zararı; hiçbir şeytan, hiçbir hayvan ve de hiç bir varlık yapamaz. Ve terbiye edilmiş bir insan toplum ve insanlık için o kadar faydalıdır ki, hiç bir melek onun kadar faydalı olamaz. Alemin esası insanın eğitimi üzerinedir, insan bütün alemlerin özüdür, hulasasıdır. Bütün peygamberler bu 'bilkuvve'yi "*bılfül*"e döndürmek için geldiler. Maksat insanın ilahî bir varlık olmasıdır. Öyle bir varlık ki, Cenabı Hakk'ın bütün sıfatlarınının mazhan ve Hakk tealanın mukaddes nurunun tecelli mekanı olsun

Sırat'ıl Müstakim

Mutlak Kemaldır

Sizler elbetteki Kur'anı Kerim'in ilk suresini hemen hemen her gün okumaktasınız ki; "*Elhemdulillahi Rabbil alemin*" Yani "*Övgü alemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.*" Burada gelen Rabb kelimesiyle terbiye ilkesine işaret edilmiştir. Ona böylece dikkat edelim ki rububiyet ve terbiyenin en ali makamı, Allah tebarek ve tealaya mahsustur. Tali mertebede de bu makam peygambere ve bunlar sayesinde de diğer bir çok insanlara yansımaktadır.

Bu ayette "*Allah*" kelimesinden sonra her sıfattan önce Rabbil alemin "*alemlerin eğitici*" olduğu sıfatınının zikredilmesi eğitimin ehemmiyetini bildirmektedir. Bu surede yine şöyle okuyoruz "*İhdinassratel müstakim*" "*Bizi Sıratıl mustakime hidayet eyle*" Bundan da, terbiyenin gayesinin sıratıl

mustakim'de hareket etmek olduğu anlaşılıyor Sıratıl müstakimin ensonu mutlak kemaldır (Allah).

Ve bizden peygamberin terbiyesi altında ve evliyaullah'ın talim ve terbiyesi altına girmemiz isteniyor Ta ki onlar bize önder olsunlar sıratıl müstakimde.. Ve hergun Allah teberek ve teala'ya yalvararalım ki, bizleri hidayet etsin Elbetteki sıratıl mustakime. Sağ veya sol değil **“Gazaba uğramışların” ve “Delalette olanların” yoluna değil**

Bizler her zaman şu manayı göz onunde bulundurmalyız ki, eğer bizler kendi başımıza buyruk ve eğitimsiz bir şekilde büyürsek, en kötü ve alçak bir varlık haline geliriz Ve eğer gerçek bir terbiye altına girip, sıratıl müstakimde şaşmadan yürürsek, öyle bir makama ereriz ki, şu anda onu tasavvur etmekten bile aciziz. O yer ki azamet denizidir, Deryai kibriyadır...

Mutlak Kemal, Sadece Allah'ın Yad ve

Zikrinde Bulunulduğu Zaman söz Konusudur

İnsanın muhtela olduğu bütün şeyler, bizzat insanın kendindedir. Yani alemdeki bütün şeyler insanın kendisine aittir. Elbette gaybdan bize yönelen bazı şeyler de mevcuttur. Mesela şu depremler, seller, tufanlar. Bunların sebebi bazen bizlerin kendi kendimizi ıslah etmemiş olmamızdır. Eğer bizler kendi kendimizi ıslah edebilirsek, özellikle de halkın kendisine yöneldiği amel, söz ve gidişine bakarak kendine çeki düzen verdiği o beyler de kendilerini ıslah edebilirlerse;

bütün yüzler bir tek yüze dönerse; konuşmacılarımız da Allah için konuşur ve dinleyenlerde Allah için dinleyecek olurlarsa, yazarlarımız da keza; o zaman hiçbir ihtilaf vuku bulmayacaktır. İslahın esası, insanın kendisini ıslah etmesidir. Böyle olduğu taktirde görüşlerde herhangi bir ihtilaf olsa da, ilahi bir şekilde halledilebilir, şeytanı bir tarzla değil. İslahın esası, insanın “ben” diye tarif ettiği bu odağı temizlemesidir. Bütün musibetler bizim kendimizdendir.

İslaha ilk önce kendi kendimizden başlamamız lazım. Ben kendi kendimi ıslah edememişken, başkalarını ıslah edebileceğimi beklememeliyim. Bu boş bir hayaldir. Konuşmacılarımız ıslah olduğu zaman, dinleyicilerimiz de ıslah olacaktır, insanda varolan hassasiyet ve özellik, diğer hiç bir mevcudatta vaki değildir. Zira beşerin fıtratı mutlak kudreti talep etmektedir; mahdud bir kuvveti değil. Beşer fıtraten hakkı ister, mutlak kemale ulaşmak ister, mahdud kemal değil. Mutlak kudreti ister. Mutlak kudret ise. Hak teala’dan başkasında mevcut değildir, binaenaleyh beşer, fıtratıyla “Hakkı istiyor, Hakk’ın peşindedir. Bunu kendisi de anlamıyor.

Mutlak kemali ispatlayan en muhkem delillerden biri de, işte beşerdeki bu mutlak kemale var olan istek ve aşkdir. Çünkü o mutlak kemalin kuruntusundan değil, fiili hakikatına aşkıdır, öte yandan “*maşukı fiili olmadan aşkı fiilinin olması muhaldir.*” Bu da nefsin kuruntusudur diyemeyiz. Zira fıtrat, mutlak kemalin hakikati peşindedir, mutlak kemalin kuruntusu peşinde değil. Bu yüzden biri çıkıp da insan vehme, kuruntuya kapılmıştır diyemez. Çünkü fıtrat (yaratılış) oyuna gelmez. İsteklerinde aldanmaz. Ve bütün beşeriyet fıtratı gereği mutlak kemali arıyor. Ama insan inhisarcıdır (tekelcidir). Mutlak kemali da yalnız kendisi için istiyor. Ama herkes mutlak kemale ulaşacak olursa inhisarcılığa yer

kalmaz. Çünkü orda çokluk yoktur. Her şey orada birliğe kavuşur, bir olur.

İnsan düşününüz ki bir şehre vah oluyor da yine de razı değildir. Zira kalbi bununla yetinmeyip, başka eyaletlerin de hakimi olmak istiyor. Oraya da vali olunca yine de razı olmuyor, bu sefer bütün ülkede tek hakim haline gelmeyi istiyor. Bir ülkeye sahip olunca bununla da yetinmiyor. Başka ülkelere de hükmetmek istiyor. Sizler şu anda görüyorsunuz ki şu yeryüzünde zahiren iki güç vardır. Bu iki güçten hiçbirisi “*supergüç*” oluşlarına kanı değiller. Amerika istiyor ki Rusya olmasın, sadece kendisi olsun. Her ikisi de diğerini ortadan kaldıracak olursa, artık kani olacağımın, doyacağımın kuruntusu içindedir. Oysa bütün dünyayı alıp da bunlardan birine versen yine doymaz, bu sefer ellerinde olmayan başka şeylerin peşinde koşarlar, ele geçirdikleri şeylere kani olmazlar, insan mutlak kemale aşık olduğunda, mutlak kudrete de aşıktır. Bu bütün alemi, bütün gezegen ve yıldızları sadece bir insana verseler, yine doymaz.. Zira bunların hiçbirisi mutlak kemal değildir. Mutlak kemal deryasına ulaşmayana ve bu deryada fani olmayıncaya kadar kendisi için itmi’nan (sükunet, güven) söz konusu değildir

“Bilin ki, ancak Allah’ın zikriyle (onu anmakla) kalbler itmi’nan kazanır (yatıştır)” (Rad; 28)

Ne cumhurbaşkanlığı, ne başbakanlık tahtı, ne süper güçlerin gücü ve ne de bütün mülk ve melekutun malikiyeti, insanda huzur ve sükunet icad edemez, kalbi yatıştıramaz, insanda itmi’nan yaratan ve onu bu bunalım ve sonsuz çırpınışların pençesinden kurtaran şey, Sadece Allah’ı zikretmektir (anmaktır). Allah’ı zikretmek, bizim lafzen “*lailahe ilallah*” deyişimiz gibi değildir. Zikrullah; kalbin Allah’a yönelerek onu zikretmesidir, hatırlamasıdır ki, Kur’anı kerim şöyle buyuruyor:

“Bilin ki kalbler ancak Allah’ın zikriyle yatıştır.”

Başka bir yerde de buyuruluyor ki:

“Ey itmi’nan kazanmış nefis, dön rabbine ondan razı olarak ve rızanı kazanmış bulunarak. Artık katil kullarımın arasına ve gir cennetime.”

Eğer bu ayetlerin hususiyetleri açıklanmaya çalışılırsa, oldukça zaman alacaktır. Ben sadece konuya bir işaret etmek istiyorum. İnsan nefisinin (bu ayette açıklanan) itmi’nan ve huzura kavuşması, artık arayış ve ızdırabının sona ermesi, bu dünyevi makamlara ulaşmakla olmaz. Çünkü başbakan olduğum zaman diyorum ki bu azdır; benim cumhurbaşkanı olmam lazımdır! Cumhurbaşkanı oldum yine diyorum ki, bu da azdır, bütün İslam ülkelerinin Cumhurbaşkanı olmam lazımdır! Oraya da ulaşıncaya yine diyorum ki azdır! Nereye ulaşırsa azdır. Bütün alemi bir lokma edip eline verseler, bakıyor ki bunda noksanlık var, bu da azdır ve istediği daha başka birşeydir. Bu ızdırıp ve bunalımlardan sadece mutlak kemale ulaşmakla kurtulabilir. Mutlak kemale erişmek ise sadece O’na yönelmek, yalnız O’nu anmak ve de O’ndan baka hiçbirşeyi hatıra getirmemekle olur. İşin içinde O’nun dışında birşey olmamalıdır. Saltanata teveccüh, diğer alemlere teveccüh, şehadet ve gaybe teveccüh, bunların hiçbirisi olmamalıdır; yad sadece Allah’a münhasır olmalıdır. Nitekim nefis mutmain olacaktır. O zaman da şu ayetin muhatabı olacaktır ki:

“Ey itmi’nan derecesine erişen nefis! ki bütün kaypaklıklardan arınarak, diğer hiçbir şeye artık tevüeccüb etmemektesin Dön Rabbine, gir kullarımın arasına ve dahil ol cennetime”

Bu ayette *“Allah’ın kulları ve Allah’ın salih kulları arasına gir”* denilmemiştir. *“Gir kullarımın arasına”* bunda bir hususiyet vardır. Yine cennete dahil ol denilmemiş (kendi cennetime gir) buyurulmuştur; demek ki salih kulların gireceği başka bir cennet vardır. Bir de nefsi mutmainneye sahip olan kimselerin cenneti. Salih kulların cenneti, bütün o genişliğiyle

salih kullara aittir. Ayette “benim kullarım” diye anılan kulların değildir, bu kulların cenneti bir cennettir ki, orada ibadetten başka birşey yoktur, o da “Huve”ye (O)’na yapılan bir ibadettir. Evet insan nefsi mutmainneye sahip oldumu, ona “*cennetime gir*” denir. Bu cennet lika cennettir. Zatı Ehadiyet cennettir, (İnşallah hepiniz de ona girersiniz). Bu cennetle diğerlerinin gireceği cennet arasında fark vardır. Salih kulların, “*Allah’ın salih kullarının*” gireceği cennetin, Allahu teala’nın “*benim cennetim*” dediği cennetle büyük bir farkı vardır. Bu cennetin hiçbir şeyle nisbeti yoktur. Sadece “Huve”ye.. O zaman artık nefsi mutmainne bir nur kaynağına girmiş ve de mutlak kemale erişmiştir, kendisinin aşığı olduğu seye. Hiçbir başka şeye aşkı yoktur onun...

Süper güçler sanıyor ki, dünyada olan herşey ile geçirseler bu güç onlara yetecektir, onları doyuracaktır. Oysa asla böyle değildir! insanın sahip olduğu güçte mahdudiyetin olmamasını istemesi, bizzat insanın fitratında mevcuttur. Kendisine deselerki; “*Güzel, şimdi artık bütün mülklerin sahibi oldun. Başka bir güç daha ister misin?*” Cevabı mutlaka “*evet*” olacaktır. Şu alemdeki bütün güç ve kudretleri, melekut, mülk ve ceberrut alemlerindeki güç ve kuvvetlerle beraber bir araya getirip herhangi bir insana sunarak desen ki “*Bunlar bütün alemlerin gücü, al senin olsun! Fakat başka bir kuvvet daha var, ister misin?*” Hiçbir insan buna “*yok*” demeyecektir. Hemen “*evet*” diyerek ona da sarılacaktır. Zira insanın fitratı İstiyorum demektedir. Kendisine sunulduğu zaman hiç kimse ben “*İstemiyorum*” diyemez. Bütün alemlerin ilmını bilen bir adamı getirip deseler ki; “*Sen şu anda bilinen bütün alemlerin ilmını vaktfsın. Fakat İlmını bilmediğin başka bir alem daha var, ister misin?*” Hayır yeter! diyen fitratından sapmamış bir insan düşünülemez.

Mutlak Kemale Olan Aşk

Allah'ı İsteme Fıtratıdır

insan genellikle “ey keşkeler” le yaşıyor, “ey keşke son noktaya varabilseydim, o da benim olsaydı”... Bütün bu ey keşkeler (arzular), insanın mutlak kemale kavuştuğu zaman son bulur. Orası öyle bir yerdir ki bütün bu “ey keşkeler” artık sona eriyor, insan, bu damla o denize kavuşuyor ve onda fani oluyor. Sizler ve bu alemde yaşayan diğer kimseler, kendi kendinize bu falan şeylerden benim olsaydı yeterdi diye düşünüyorsunuz. Biliniz ki kafi değildir. Mesela bir insan iddiaya kalkıyor ki ben sadece bir ev ve normal bir hayat İstiyorumHalbuki daha oraya erişmemiştir. Hayalinde sadece bununla yetineceğim sanıyor. Ne zaman ki oraya da erişti; bu defa daha büyük şeyler peşinde koşuyor. Mesela cumhurbaşkanı oluncaya kadar bu istekleriniz birbirini takip ediyor; bu defa oraya da ulaştınca bakıyorsunuz ki, istediğiniz bu değilmiş, benim istediğim şeyler bunlar değildi. Bu defa daha yukarılara bakıyorsunuz. Zira o an istediğiniz şey yukarılara çıkmıştır. Siz düşününüz ki, Amerika Cumhurbaşkanı bu gezegenin yarısına hakimdir. Ama yine de bunu az biliyor, istediği şeyler bu kadar değildir ve sanıyor ki şu Rusya'yı da ortadan kaldırılabile, yok edebilse, böylece bu gezegenin tamamına sahip olmuş olacak ya; bu ona yetecektir. O, bunun öyle olmadığım anlayamıyor. “Herkes Allah'a aşiktir dünyaya değil.” Ama bunu idrak edemiyor. Bunun en büyük delili de oraya bile ulaşırsa, onun bununla da kifayet etmemesidir. O zamanda derler ki, merih gezegeninde de yeni şeyler var imiş, ister misin? “Yok” demesi mümkün değildir .Hemen “*evet*” der.

İnsan, hiçbir zaman doymaz... insan için “kafi” kelimesi düşünülemez. Yanlışlık maksattadır. Bütün ihtilaflar, var olan

bu hatalardan kaynaklanmaktadır.Yanlılık niyetlerdedir. Bizler fitratın ulaşmak istediği maksatta yanılmışız. Biz onu görmemişiz, bilmiyoruz. Bizler fitrat kitabına aşına değiliz. Sizler sanıyorsunuz ki, bizler sadece bizim tekelimizde olması gereken bir güce sahip olabilmek için çırpınıyoruz. Ama buna sahip olunca yine de dudak büküyor ve bizi içeriden kemiren şey bu da değilmiş diyoruz. Yeni bir takım kazanlar kaynamaya başlıyor; gittikçe de galeyanı artırıyor.Şimdi gidip de Amerika cumhurbaşkanına sorsalar ki : *“Güzel de ne istiyorsun, neyin aşığı olmuşsunuz, ne yapmak arzusundasınız?”* der ki: *“Ben hiçbirşey istemiyorum. Sadece Rusya benim gözümde bir diken gibi durmaktadır. O olmazsa başka ne isterimki?”* Bu sefer Rusya’ya aynı soruyu sorun, o da diyecektir ki: *Amerika benim gözümde bir diken gibidir. O olmazsa başka hiçbir şey istemem”* Bunların arzuladıkları bu kudret ve gücün ne olduğunu hiçbiri anlayamıyor. Bütün fitratlar istisnasız olarak Mutlak Kemal’e yani Allah’a aşiktir. Bu hakikate cahil olduğumuz içinde azaba duçar olacağız. İnsanı azaba götüren şey, başka bir şeye mutlak kemal diyerek tutulmasıdır. Ama eğer fitratımızın isteğine kulak verirse, Mutlak Kemale ulaşırız. O hayal ediyor ki kemal, başkan olmaktadır. Bu kafayla başkan da olunca bakıyor ki yine yanılmış! Sadece bir dairenin başkanı olmak neyi halledebilirki? Bir ülkenin tek hakimi haline gelince de bu sefer diğer ülkelere yöneliyor. Ona da erişince daha sonra da başka yerlere...

Bütün alemleri kendisine verseniz, yine de tok olmayacaktır. Zira insanın arzusu Mutlak kemaldır.

“O fitrat ki. Allah insanları onun üzerine yaratmıştır.”

İnsanın fitratı tevhit fitratıdır. Mutlak Kemal isteme fitratıdır. Oraya erişmeyinceye kadar da hep istersiniz, sanki birşeyler yitirmişsiniz de onu arayıp duruyorsunuz. Devamlı o yitirdiğim başka şeylerle karıştırıyor ve bu seferde onun peşinde koşturup duruyorsunuz. Herkes hep *“keşkeler”* ile

dolaşmaktadır. Başkasının elinde birşey görünce onu arzular ve keşke o da benim olsaydı der. Oysa bir başkasına soracak olursan o da bunda olanı ister. İkisi de bir araya gelince görüyor ki arzuladığı şey ne oydu, ne de bu..

Sizin arkasında dolaştığınız şey sadece mutlak kemaldır.Yani bütün fitratlarda Allah vardır. Ve bu da bizlere gösteriyor ki şu alemde bir mutlak Kemal mevcuttur... Aşıkı fiili muhaldir; eğer maşuki fiili olmazsa! Bu, Mutlak Kemalın mevcudiyet delilidir. Bundan dolayı o yana bu yana; onun peşine bunun peşine koşup durmayın, kendinize zahmet vermeyin Sizler asla doymayacaksınız. Sizlere edep verecek şeylerin peşinde koşun ki nefsinize sükunet bahşetsin.

Kendiniz ile Allah arasındaki

“Bencillik” Perdesini Kaldırın

Ele geçen kudret oranında, ruhi sarsıntı kendiliğinden artacaktır. İnsanın fitratı böyledir. İnsan Mutlak Kemal’i istediği içinde bunu başka şeylerle karıştırmaktadır. Bunları aldığı vakit bakıyorki arzuladığı şeyler bunlar da değilmiş! Bu sefer fazlasını ister... Sizler ise şu anda bir idarecilik” istersiniz, zira şu anda bilmiyorsunuz. Fakat sizleri alıp Amerika’nın veya Rusya’nın cumhurbaşkanı yapsalar, siz de şu anda var olan o kıvılcım, onarın kalbinde yanan benzeri bir ateşe dönüşecektir. Belki de daha fazla... Eğer bütün dünyayı sizlere verseler, o zaman bu ateş daha da alevlenecektir Ruhi sarsıntı daha da artacaktır, “insanları bu ateş ve sarsıntıdan kurtaran tek şey ise; Allah’ı hatırlamaktır”. O zaman bütün alevler sönecek, sarsıntılar sükunete dönüşecektir, yerini itmi’nan alacaktır. Allah’ın yad ve zikri ile

bu sükunet ve itmi'nan ortaya çıkınca da şu hitabın muhatabı olacaktır:

“Ey Mutmain nefs, dön rabbine..”

Rivayetlerde bu ayetin muhatabının Hz. Hüseyin olduğu zikredilmiştir. O zaman sizlere de denecektir ki: “Kullarımın arasına girin”, “Allah’ın kulları arasına girin”, denmemiştir. Diğer ibadlar (O kullar) arasına ise asla. “Kullarımın arasına” hususi bir inayettir. Yani kendi malım: Böyle olduğu zaman elbetteki cennetinde de fark olacaktır. Sizler hayal etmeyiniz ki benim ve sizin gibilerin cenneti, Resuli Ekrem’in cenneti ile birdir. Hayır, o başka birşeydir!..

Mesela sizler elleriniz ve kalemlerinizle durmadan çalışıyorsunuz ki, ellerinize bir şeyler geçsin ve böylece de hayal ediyorsunuz ki, herşey düzelecektir. Sanki bu beklenen şey elinize geçince mutmain mi olacaksınız? Hayır! Bu beklenen şeyler elinize geçince bunalım daha da fazlalaşacaktır. Şu köşede oturup bir lokma ile hayatım sürdüren dervişde Amerika cumhurbaşkanından daha az bunalım ve kriz vardır. Öyleyse çalışın ki, bu bunalımlarınız ortadan kalksın,fazlalaşmasın. Sizler maddi istekler peşinde koştukça,bu bunalımlarınız da çoğalacaktır.

En büyük perde, kendinizsiniz.Kendiniz ile Allahu Teala arasında var olan bu perdelerin ortadan kalkması için durmadan çalışın. Ve en büyük perde kendinizdedir. İnsanın kendisi bir hicabdır. “*Sen kendi kendinin hicabısın*” diyelim ki sizler, kalbinizle itmi'nanın, sükunet ve asayişin olmasını istiyorsunuz; bunalım ve şaşkınlıklardan çıkıp kurtulmak istiyorsunuz, o zaman durmayın, bir şeyler yapın.Bu bunalım ve çıkmazlar insanı bu dünyada da cehenneme sokmaktadır. İnsan da var olan bu bunalımlar cehhenemin kapılarındanır. Çalışınız ki bu ruhi çıkmazlardan kurtulasınız. Bunalım ve sıkıntıları gidermek, elinizdeki makamı ikilemek ile olmaz. Hayır! Bu bunalım ve çıkmazlarınızı daha da bir çoğaltır.

Birşeyler yapın ki insanda var olan bu nefsin vahşeti ve bunalımları yok olsun? Kendinizi ortadan kaldırın, siz kendiniz hicabsınız. Eğer ortadan kaldırırsanız, bütün bunalımlarda kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Oysa bu bunalımlar şundan doğuyor, biz hayal ediyoruz ki Allah rızası için çalışıyor ve bir işe ilgi duyuyoruz, sonra her yaptığımız işi de Allah rızası için yaptığımızı iddia ediyoruz. Oysa bu yaptıklarını Allah'ı tanıyan birine sunduğu zaman hemen anlayacaktır ki, bu işler hep kendisi için yapılmış. İnsan bütün işlerini kendisi için yapar. Eğer kendini bir kenara bırakabilecek dereceye ulaşabilirse, işte o zaman bütün yaptıkları Allah için olur.

Cehennem Söndüğü Zaman

“Ben” olmadığı zaman, artık ihtilaflar da yok demektir. Peygamberlerin birbirleriyle hiçbir ihtilafları yoktu. Bütün peygamberlerin hepsini eğer bir yere toplayacak olursanız, bunlar arasında hiçbir ihtilaf çıkacak değildir. O da bunun içindir ki, orada “herşey” sadece birşeydir. “Ben” kenara atılmıştır, işin içinde artık “ben” yoktur. Bu yüzden peygamberler hakkında şöyle buyurulmuştur:

“Biz o cehennemden geçtik; cehennem sönük bir durumdaydı.”

Hadiste varid olduğu şekliyle herkesin geçeceği bir sırat (köprü) vardı. Bu köprü, hadiste açıklandığı gibi cehhenemin ortasından geçiyor. Yoksa altından su akan şu köprüler gibi değildir. Bu orta yeredir, suya batarak gömülü kalan bir köprü gibi. Cehhenem bu köprüyü her taraftan çepeçevre kuşatmıştır. Sizler bu köprüden geçmek zorundasınız. Bu, cehhenemin üzerinde değildir ki içine düşmemek söz konusu edilsin. Hayır! O da eğer geçebilirsek! Mü'min buradan geçmek isteyince de yine cehnenem vardır. Fakat o zaman cehennem feryad etmektedir: *“Çabuk ol, neredeyse beni söndürecekisin, çabuk geç!”* Bütün imamlarımız ve

peygamberlerimizce de buyurulmuştur ki: Peygamberler ve Allah'ın diğer bütün velileri bu yoldan geçince, cehennem sönmektedir.

“Biz oradan geçtik ama orası sönük bir vaziyettedir.”

Cehennemın sönüşü bizzat nefisten başlar. Bizim gideceğimiz cehennem, bizim elimizle yaktığımız cehennemdir.

“... ellerinizle işlediklerinizden Ötürüdür.” (Şura; 30)

Orada elleriyle kasbettiklerini görürler. Cehennemi biz kendimiz yakmışız. Rivayetlerde şöyle zikredilmiştir: “Peygamber (s.a.v) miraca çıktığı zaman, cennette bir gurubun oturup çalışmakta olduğunu gördü. Bazen de hep beraber işten el çekip duruyorlardı. Bilahare yeniden başlıyorlar çalışmaya. Cibril (as)’den ‘*bunlar nedir?*’ diye sordu. Dediler ki: *“Bunlar insanların amelleridir. Buraya ulaştıkları zaman, kendileri için malzeme olmaktadır. Onlar amelden geri kaldıkları zaman, bunlar da malzeme omadığı için hemen işlerini bırakmakta ve ara vermektedirer.”*

Size başka hiçbir şey erişmez. Var olan her şey sizdendir. Allah tebarek ve teala bütün enbiyalarını sizleri bu gittiğiniz uçrumdan kurtarmak için gönderdi. Bütün peygamberler sizlerin kurtuluşu için geldiler, bizim yaptığımız cehennemden ve ateşken kurtuluşumuz için.. Bizlerin muvaffakiyetleri de sınırlıydı, zira bizim nefsanî arzularımız onların davetine köstek olmaktadır. Süper güçler, devlet reisleri ve sizler, sakın zanlara kapılıp da “bizler elimize geçecek olan başbakanlık gibi bir güçle iktifa edicileriz” diyerek kendinizi avutmaya çalışmayınız. Bu reislik bizlere yeter, diye düşünmeyiniz. Arzuladığınız şeyler elinize geçtikçe ruhi bunalımlarınız daha bir artacaktır. Sizleri: “Şu elime geçirsem yeter” diye sarfettiğiniz o sözleriniz bile aslında bu bunalımın oranında da artacaktır, yani onun paralelinde... O zaman insanda şaşkınlıklar artacaktır. O halde insanoğlunun

böyle çırpınıp durmasının manası nedir? Örümcek gibi kendi etrafında ağlar örmesinin izahı nedir? Bizim yaptığımız bütün ameller tıpkı bu örümceğin yaptığı gibi, öbür alemde işlenerek zahir olmaktadır.Yani kendi elimizle kendimizi esarete çekmekteyiz. Sizler o makamları neden istiyorsunuz? Oysa bu makam sizler için orada sadece bir ateş ve yüz karasıdır. Niçin zahmetinizi artıracak şeyler peşinde koşmaktasınız? Selman da Medayin'in valisi idi. Sel geldiği zaman, sadece altındaki postu alıp yüksek bir yere çıkararak kendisini kurtardı ve dedi ki: *"Yükü hafif olanlar kurtuldular"* Yani ben, suyun götüreceği hiçbirşeye sahip değilim.Sadece bir postum var idi. onu da götürecekse götürsün! ama mal biriktirip stok edenler, riyasetler zirvesinde dalgalananlar ne yapabildi? Onarın akibeti ne oldu? Onların ahirette de zorlukları fazla olacaktır. Öyleyse biz neden kendi zahmetimizi çoğaltalım? Bizlerin bu millete hizmet etmesi gerekiyor; başka birşey değil...

Bu İslami Ülkenin Hudud ve Sınır

Boylarında Öldürülenler (Allah'ın Abidleri)

Bizlerden Daha da Faziletlidirler

Biz bütün varlığımızla bu hale getirilen ülkeyi kurtarmaya çalışmalıyız. Bugün herkes bizlere düşman kesilmiştir. Her zaman ülkeyi kurtarma fikrinde olmamız gerekiyor. Sadece kendi kendimizi düşünmek arzusunda olmamalıyız. Bütün bir insanlığın kurtuluşu için, bu milletin kurtuluşu için, bu

süper güçlerin şerrinden İslamı kurtarmak için hep beraber elele çalışmalıyız. Sizler eğer sadece bir evi bile idare etmek istesiniz, bu evin içindeki erkek, kadın, var ise çocuk, bunların hepsi hem fikir olmadıktan sonra, sadece burayı bile idare edemezsiniz. Siz bir ülkeyi idare etmeye kalksanız, eğer hem fikir olmaz ve hep birlikte gayretinizi bu yolda sarfetmeseniz, bu işi başarabilmeniz mümkün değildir.

“Her zaman halkımızı düşününüz”. Sınır başlarında islam bekçisi olarak öldürülenler Allah’ın abid ve salih kullarıdır. Allah’ın sadık abidleridirler. Sınır boyunda öldürülen o yiğitler, savaştan zarar görmüş olanlar, bu savaşta avare olarak bütün imkanlardan yoksun bir durumda çadırlarda yaşayanlar, hepsi de “Allah’ın kuları’dırlar. Bunların hepsi de bizlerden daha faziletli ve muhteremdirler ki, sizlerden de faziletli olmaları muhtemeldir. Bizler niçin kendi halkımız için çalışmayalım? Ümmetin kurtuluşu için neden fikretmeyelim? Niçin o bütün evliyaların kalbindeki ideal biraz da bizim kalplerimizde olmasın? Allahu Teala peygamberine hitaben şöyle buyuruyor: **“Yoksa sen, kendini helak etmek mi istiyorsun, onlar iman etmediler diye”** Öyleyse etrafına bakıp gam yemen gerekir. Zira peygamber (s.a.v) müşriklerin halinden bile gam yerdı...

Peygamberlerin Gönderiliş sebebi

Nefis tezkiyesi ve Kur’an ile Hikmeti talim Etmektir.

Peygamberlerin gönderiliş sebebini, Allah Tebarek ve teala, Cuma suresinde şöyle açıklıyor:

“O Allah’tır ki, ümmilerin arasında onlardan olan bir resul gönderdi. (O Rasulü) Onlara Allah’ın ayetlerini

okur ve onları tezkiye eder ve onlara kitap ve hikmeti öğretir. Gerçi önceden açık bir sapıklıkta idiler.” (Cuma; 3)

Peygamberlerin gönderiliş sebebi bu ayette şöyle açıklanmıştır: Allahu Teala sizlere, sizin aranızdan resuller gönderendir. Sizlerden bir resul ve bir yol gösterici karar kılmıştır ki, Allah tarafından şu birkaç şeyi tahakkuk ettirebilirsin: “Sizlere Allah’ın ayetlerini de okur” Kur’an, Allah’ın ayetleridir ve bisetin sebebi bu büyük kitabın getirilişi ve onun halka tilavet edilmesidir. Bu kitap büyük ve ilahi bir ayettir. Gerçi bütün alem Allah’ın bir ayetidir. Lakin Kur’an, bisette yapılması düşünülen bütün şeylerin, bütün alemlerin özüdür.(usaresidir). Kur’anı Kerim peygamber vasıtasıyla bütün insanığın faydasına açılan bir sofradır ki, her insan ondan kendi kabiliyet ve istidadı oranında faydalanmaktadır.Bu kitap ve sofraya, doğuda ve batıda, vahiy zamanından ta Kıyamete kadar bütün alemin, alim, filozof, arif, fakih, kısacası bütün herkesin ondan faydalanabileceği bir kitaptır. Bu kitap “ğayb” aleminden, şehadet alemine nazil olmuş olmasına (indirilmesine) rağmen yine de herkesin istifade edebileceği bir halde bulunmaktadır. Bizler tabiat aleminden bir parçayız, bir cemiyetiz. Kur’an o yüce makamından (ğaybtan) bizim anlayabilmemizi sağlamak için indirilmiş olduğundan, onda avam halkın, arif, alim filozof, yani herkesin istifade edebileceği konular mevcut olduğu gibi, bunun yanısıra yalnız büyük alimlerin, büyük filozofların ve büyük ariflerin anlayabileceği Özel konularda vardır, içindeki bazı meseleleri Allah’ın velilerinden ve peygamberlerden başka hiçbir kimse anlayamaz. Meğer ki masumlar onları açıklamış olsun.

Herkes bir istidadı oranında ondan faydalanabilir. Bazı meseleleri vardır ki, ondan sadece İslam arifleri olanlar

faýdalanabilmektedir. (Bazı konuları sadece islam arifleri anlayabilir.)

Siyasi, içtimai konular, kültürel meseleler, askeri ve nizami meseleler, hepsi bu mukaddes kitapda mevcuttur. Bu mukaddes kitabın nüzul esrarı ve Nebi (s.a.v)'nin bütün insanlığa gönderiliş hikmeti, bütün insanlığın bu büyük ilahi nimetten kendi itidadı ve fitri kabiliyeti oranında faydalanmasını sağlayabilmektedir. Maalesef bizler yapamadık, beşer yapmadı, İslam alimleri yapamadı, Kur'an'dan hakkıyla hiç birimiz faydalanamadık. Bizler; hepimiz bütün şahsi fikir ve endişelerimizi bir kenara bırakarak, bütün bir insanlık olarak bu mukaddes kitaba yönelmeliyiz ki insanlık bundan hakkıyla istifade edebilsin.

Kur'an bütün insanlık için gelmiştir; belli bir sınıf veya tabaka için nazil olmamıştır. Elbette bu kitapta Rasulullah'ın ve ondan başka hiçbir kimsenin bilemeyeceği ayetler de mevcuttur. Bu ayetleri bizler ancak onlar sayesinde anlayabiliriz. Kur'an'da birçok ayeti kerime de vardır ki, onu okuyan herkes ondan faydalanabilir. Fikri istidar ve akılların bu kitabı anlamak için olan her şeyi hatta önceki alemdeki hayatla ilgili konular da rahatlıkla Kur'an'dan elde edebilir. Peygamberlerin gönderiliş sebebi şudur: Kur'an gayb aleminde idi. Gaybi bir surette idi ve Allah tebarek ve Teala'nın ilminde mahfuz idi. "Gaybul ğuyub"da idi. İşte bu büyük ilahi elçi, yıllarca süren bir tezkiye ve mücadele akabinde, gayb alemi ile var olan irtibatı sayesinde, o tertemiz fitrat ve yaratılış engizesiyle, bu ilahi mukaddes kitabı içindeki bütün hakikatleriyle bareber o gayb aleminden lafzi bir surette şekillenebilmesi için birkaç merhalede indirilmiştir. Ben ve sizin gibiler ancak bu lafızları anlayabiliriz. Bisetin sebebi Kur'an'ın nazil olduğu zamandan ta kıyamete kadar, bu ilahi sofrayı tüm insanlığa açık tutabilmektedir. Bu ilahi peygamberlerin gönderiliş sebeplerinden sadece biridir:

Allahu Teala buyuyor ki:

“O Allah’tır ki ,ümmilerin içinden onlardan olan bir rasul gönderdi. (O Rasul) Onlara Allah’ın ayetlerini okur.”

Ayetin devamında da şöyle buyuruluyor:

“Ve onları tezkiye eder (temizler) ve kitap ve hikmeti öğretir.” Bu da ihtimalen tilavetin gayesini açıklamaktadır. Yani peygamber, insanları tezkiye etmek temizlemek ve onlara kitap ve hikmeti öğretmek için ayetleri tilavet ediyor. Elbette hikmeti öğretmek için ayetleri tilavet ediyor. Elbette hikmet de yine bu Kitaptadır. Demek bisetin amacı vahyin nüzulüdür ve bu ilahi kitabın insanlığa tilavet edilmesinin sebebi de, onlar arasında nefis tezkiyesini tahakkuk ettirmektir ve böylece onlar da var olan zulmeti ortadan kaldırarak kendilerine kazandırdığı o duruluk ve tertemiz ruh sayesinde, bu ilahi kitapda var olan ilim ve hikmeti anlayabilsinler... Bu ilahi kitaptaki ilim ve hikmetin anlaşılabilmesi, nefis tezkiyesi ile mümkündür. Gayb aleminden bizlere tecelli eden ve şahadet aleminde şekillenen bu ilahi nuru herkes anlayamaz. Meğer ki, nefisini tezkiye edebilsin.

Kur’an’da var olan talim ve hikmeti anlayabilmek, kolay bir iş değildir. Nefislerin bütün vesvese ve kirliliklerden temiz olması lazımdır. Bütün kirlilikler ve ruhi bozuklukların en büyüğü, nefis sevgisi ve nefsin heva ve hevesleridir. Zira insan kendi kendisinin hicabıdır. Kur’an ise ilahi bir nurdur. O da Kur’an’ın kendi deyişiyle bir nur... Perdeler arkasında kalan hicablarla sarılmış bir insan, hiçbir zaman bu ilahi nuru idrak edemez. Anlayabileceklerini sanıyorlar; oysa anlayamazlar, insan bu kendi zulmet perdelerinden sıyrılanaya kadar da böylece sürüp gidecektir. Bencillikten doğan o nefsanî dilemmalar, açmazlar kendi batnından icat ettiği o büyük saplantılar ve üstüste yığılmış ol zulmetler insanda hakimiyet kurduğu müddetçe de insan bu ilahi nuru idrak liyakati

olmayacaktır. O ilahi nurun kalplere yansması gerekir. Eğer insan Kur'an'ı anlamak istiyorsa; hatta nazil olmuş şekilden de Öte, az da olsa muhtevasına aşına olmak arzusundaysa, bu ilahi nuru kıraat ettikçe, yükselmek tilavet ettikçe bu mebde i nur'a mebde i alaya daha da bir yakınlaşmak istiyorsa, kendisindeki o hicabları ortadan kaldırması gerekir. *“Sen kendi kendinin hicabısın, ortadan çekilmen gerek.”* Nakledilen tarih ve rivayetlere göre Rasulü Ekrem'e (s.a.v) nazil olan ilk ayet: *“Rabbinin adıyla oku”* dur. Ve bu ayet Cibril (as)'den Rasuli Erkem'e nazil buyurulan ilk ayet olmaktadır. Bu daha o andan itibaren Rasulullah'ın ilk kıraat ve talim ile görevlendirildiğini gösterir. *“Oku seni yaratan rabbinin adıyla”* yine aynı surede olan: *“Gerçekten insan tuğyan eder ve kendisini müstağni görürse”* ayeti de, nüzul ve vahyin ilk sıralannda yer almaktadır, *“Gerçekten insan tuğyan eder, kendisin! müstağni görürse”* bundan da anlaşılıyor ki tagut ve tuğyan halinde olmak, çok önemli bir meseledir.

Nefsin Tezkiyesi İlahi

Gayeleri Tahakkuk Ettirir

Tağut ve tuğyanın ortadan kaldırılması için kitap ve hikmetin talim edilmesi lazımdır. Nefsin tezkiyesi gerekir. İnsan işte böyledir, bütün insanların haleti ruhiyeti istisnasız olarak bu şekildedir. Eline geçirdiği varlık ve zenginlik oranında tuğyanı da artmaktadır. ilmi zenginlik elde ettiği oranda tuğyanı da artmakta, fazlaşmaktadır. Bir makam eline geçince, eline geçirdiği bu makam oranında da tuğyan etmektedir. Allah'ın Firavun'a *“bağî”* demesinin sebebi de

Firavun'un ilahi bir hedefe sahip olmadan bir makam elde etmiş olmasıydı... Bu makam onu da tuğyana çekmişti, kedisini tağut kılmıştı. Dünya ile ilgili tüm maddi şeyler eğer nefis tezkiye edilmeden istenirse, o maddi şeyler eline geçtiği oranda tuğyan artacaktır. Mal, mülk, makam, mevki, bunların hepsi böyledir, insanın bedbahtlığını artırır, hem bu dünyada ve hem de ahirette... Baştan sona bisetin en büyük sebebi, bizleri bu tuğyanlardan temizlemek ve kurtarmak olmuştur. Bisetin gayesi bizlerin kendi kendimizi düzeltmemiz ve kendi nefsimizi bu zulmet kuyularından çıkarmamızdır. Eğer bu tevfiğ bütün insanlar için müyesser olursa, tüm dünya bilir olur. Kur'an nuru ve ilahi Kur'an cilvesi gibi bir nur.. Bütün beşeriyet arasında var olan ihtilaflar, bütün sultanlar arasında vücuda gelen anlaşmazlıklar, süper güçlerin arasında var olan çekişmeler, istisnasız olarak nefisteki tuğyandan kaynaklanmaktadır. Yani insanın bir makama sahip olduğunu görünce taşkınlığa ve tuğyana meyiletmesinden kaynaklanmaktadır. Zira insan o makamına kani olucu değildir. Böylece tuğyan etmektedir ve bu tuğyan, başkalarına tecavüzü de içermektedir. Tecavüz edildiği zamanda, ihtilaflar vücuda gelmektedir ve bu konumda büyük tuğyanla küçük tuğyan arasında hiçbir fark yoktur.

Büyük ihtilaflar tuğyandan kaynaklandığı gibi küçük ihtilaflar da tuğyandan kaynaklanır. Elbetteki büyük olduğunda tuğyan daha çoktur. Hatta küçük bir köyde veya köyler arasında meydana gelen olaylar ve çarpışmaların kökeninde de tuğyan yatmaktadır. Ve bu mertebeden yukarıya doğru çıktıkça da tuğyan artış göstermektedir. Firavun da tuğyan edince: *"Ben sizğin en büyük rabbimizim"* diyordu. Bu eğilimin nüvesi, bütün insanlarda mevcuttur, bu sadece Firavuna münhasır bir olay değildir. Eğer bir insanı kendi başına buyruk bırakacak olursanız, o da hemen: *"Ben sizğin en büyük rabbimizim"* diyecektir. Bundan emin olun.

Bisetin en büyük hedefi ve gayesi, insanı işte bu azgınlık ve serkeşlikten kurtarıp, bir düzen altında kontrol edebilmektir ve bu tuğyanı vücuda getiren nefisleri tezkiye ile ıslah edebilmektir. İnsanlar arasında var olan bütün ihtilaflar, sadece onların tezkiye olmaması sebebiyle vücuda gelmektedir. Bisetin gayesi ise, insanı tezkiye etmektir. İnsanları bu tezkiye sayesinde, hikmet ve kitabın talimine hazırlayabilmektir. Eğer insan kendisini tezkiye ederse, ondan hiçbir tuğyan sadır olmayacaktır. Tezkiye olan bir insan, kendi kendisini hiçbir yönden müstağni ihtiyaçsız görmez. “Kendimdelik” diye bir şey bu insan için söz konusu değildir.

Gerçekten insan tuğyan eder, kendisini müstağni görürse” bir insan ancak kendisini gördüğü, kendisi için bir makama kail olduğu zaman bu tuğyana sebep olur. Bütün dünya genelinde yaşayan insanlar arasında ortaya çıkan ihtilaf ve anlaşmazlıkların kökeninde istisnasız olarak tuğyan yatmaktadır, insan nefsinde, kendi öz benliğinde var olan tuğyan... Eğer insan tezkiye olursa, terbiye edilirse, bütün bu ihtilaflar kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Eğer bütün enbiya veya evliyalar bir yerde veya bir şehirde toplanacak olursa, onlar tezkiye oldukları ve ondan sora da ilim ve hikmetle donandıkları için aralarında hiçbir ihtilaf meydana gelmeyecektir.

Bizim için en büyük noksanlık tezkiye olmamamız, terbiye edilmememizdir. Ama buna karşılık alim olduk ve bir çokları da tezkiye olmadan ilim adamı oldular. Derin tefekkür ve görüşlere sahiptirler ama terbiye olmadılar. “*Ve bu terbiye olmamış, tezkiye olmamış alim, bilgün ve mütefekkinden insanlığa gelen zarar, inanım ki Moğol tehlikesi ve zararından daha fazladır.*” Bisetin gayesi bu tezkiyedir. Peygamberlerin geliş nedeni bu tezkiyedir. Tezkiye olmadan, terbiye olmadan sahneye çıkanlar, tevhid sahnesinde, marifetullah sahnesinde, tezkiye

olmadan gövde gösterişi yapanlar, insanlık için en büyük tehlikedirler. Zira bunlar batınlarındaki şeytandan kurtulamamışlardır. Bu alemi terbiye etmek isteyenler, başkalarını terbiye etmeye kalkışmadan Önce kendilerini terbiye etmelidirler. Halka idareci olmak isteyenler, idare etmek istediği halka zulmetmek, istemiyorlarsa, tuğyan etmek istemiyorlarsa, kendilerini hemen tezkiye etmelidirler. Terbiye olmalıdırlar. Zaten bisetin geliş sebebi de budur.

Nefis Tezkiyesi En Fazla

İdareciler için gereklidir

Bütün insanlığın tezkiye olması lazımdır. Fakat idarecilerin, sultanların, cumhurbaşkanlarının, devletlerin ve mesullerinin tezkiye olması hepimizden daha fazla gereklidir. Zira sıradan bir insan tezkiye olmadığı zaman elbetteki tuğyan edecektir, ama bunun tuğyanı mahduttur. Bu insan bir pazar yerinde veya bir köyde tuğyan etse bile, sadece o muhiti fesada çekebilir. Fakat bu tuğyan eden kişi herkesin kabullendiği bir insan, alim diye ihtiram gösterdiği bir şahıs veya herkesin İtaat ettiği bir sultan, boyun eğdiği bir idareci olursa, bu büyük bir ülkeyi fesada çekebilir, hatta bazen bir çok ülkeyi bile fesada sürükler. Bu gibi tuğyanlar, ülkelerin fesada ve yokluğa çekiliş sebebidir.

Halka idareci olanlar kendilerini tezkiye etmelidirler, terbiye olmalıdırlar. Siz şu Saddam ile, sıradan bir insanın tuğyanını mukayese ediniz. Sıradan bir insan ne kadar tuğyan ederse etsin, ne kadar firavunluk hususiyetleri taşırsa taşıсын, zararı kendi mevcudiyeti oranındadır. Bu tağut ancak kendi muhitim ateşe verebilir. En fazla kendi ailesini fesada çekebilir. Bundan fazlası zaten elinden gelmez. Ama şimdi de,

Saddam'a bakın ki o da tuğyan etmiş, tağut olmuştur. Fakat bunun tuğyanı bir iki memleketi değil belki de bir bölgeyi bile fesada çekebilecek bir güçtedir. Eğer büyük devletlerin başkanı olanlar, mesela Amerikan cumhurbaşkanı tuğyan edecek olursa, onun tuğyanı da bir çok ülkeleri fesada çekebilecek bir güçtedir.

Birinci ve ikinci Dünya Savaşlarında ortaya çıkan tuğyan ve fesad üst kesimden kaynaklanmıştı. Tuğyan edenler, ıslah olmamış büyük kelleler idiler. Böylece dünyayı fitne ve ateşe verdiler. Eğer Rusya Komünist Partisi önderi olanlardan birisi bir tuğyan ediverirse, onun tuğyanı mahdud değildir. Bu muayyen tuğyanı ile bir çok ülkeleri fesada çekecektir. Gerek üst düzey idarecilikte bulunanlar olsun, gerekse alt düzey idareciler. Eğer bir memlekete sükunet ve huzuru getirmek istiyorlarsa, fitne ve fesadı toplumlarından uzaklaştırmak arzusundalarsa, ıslah ve sükuneti ilk önce üst düzeyde gerçekleştirmelidirler. “*Üst Düzey*” düzelmeden, ıslah ve terbiye olmadan “*Alt düzey*” hiçbir zaman ıslah olmayacaktır. Zira sükunet ve ıslah bir toplumda üstten başlamalıdır. Onların ıslahı, toplumların, milletlerin asayışı demektir. Eğer Allah göstermesintuğyan ederlerse, onların tuğyanı, hiç şüphesiz ki bir ülkeyi helake ve yokluğa sürükleyecektir. Bu memleket için gönlü yananlar, islam için kalpleri tutuşanlar, İslam'ı bütün insanlığın kurtancısı bilenler, mutlaka İslam'ın bu Önemli öğretisine dikkat etmelidirler.” Gerçekten insan tuğyan eder. Kendisini müstağni görürse” bu biseti, biseti ilahi olarak kabul edenler ve biset gayesinin bütün insanları hidayet etmek olduğuna inananlar, Allah'u tealanın açıkça beyan etmiş olduğu bisetin gayesine teveccüh etmek zorundalar. Allahu teala buyurmuştur: “... ***Onlara ayetleri okur ve onları tezkiye eder ve kitap ve hikmeti öğretir onlara...***” (Cuma;2)

Tezkiye, hidayet nurunun insanda hasıl olması içindir. Tezkiye olmayıncaya kadar tuğyanlarınız da devam edecektir. Tezkiye olmadığınız müddetçe ilim sizler için tehlikedir, hem de her şeyden daha tehlikeli! Tezkiye olmayıncaya kadar makam sizler için zararlıdır ve sizleri dünya ve ahirette helake sürükler. Bisetin balangıcı olan bugünde, kendi kendinizin tezkiyesi için çaba sarfedin, o gündeki biset vaki olmuştur.. Bugün bisetin yıldönümüdür. Bu ilahi nimete, hakkıyla teveccüh ediniz. Biset niçin vaki olmuştur? Bisetin her zaman için gayesi ne idi? Eğer insan bu bisetin geliş sebebine aykırı davranırsa ne olacaktır? Bisetin gayesi daima nefislerin tasfiyesi olmuştur. Nefislerin tasfiyesi de bencillik emarelerinin insanda ve toplumda yok edilebilmesiyle olur. Böylece riyaset talebi diye birşey olmasın. Dünya talebi ise aslaî insanda bunların hepsinin yerini Allah Tebarek ve Telala almalıdır. İnsandaki bütün arzular sadece Allah için tahakkuk etmelidir. Asıl ilahi gaye şudur: Allah'ın hükümeti ilk önce insanın kalplerinde hükmetmelidir ki, toplumlarda da hükmedebilsin.

Tezkiye üst tabakalardan başlamadığı sürece ne bu memleket nede diğer ülkeler asla ıslah olacak değillerdir. Bu inkılabı insanlık için faydalı bulanlar, İnkılaba yardım edenler, bu İnkılabı "*Halk İnkılabı*" olarak bilenler ve bu İnkılabın gerçek hedefine ulaşmasını dileyenler, mutlaka kalplerinde tevhibi sükunet ve itmi'nanı temin etmeye çalışmalıdırlar ve bu ıslahın mutlaka üst düzeyden başlaması gerektiğininide kulak ardı etmemelidirler. Üst düzeyde sükunet ve ıslah peyda edilmedikçe alt düzeyde de asla peyda edilemeyecektir. Tezkiye ve nefisleri arındırma, üst düzeyde olmazda bunların yerine üst düzeyde bencillik ve tuğyan, tezkiye yerine nefsi arzular ve sükunet yerine fesat olduğu müddetçe de ülkenin ıslah olması, sukunete kavuşması mümkün olmayacaktır... Bizler; hepimiz tezkiye olmakla mükellefiz. Bi'set tezkiye için

vaki olmuştur. Eğer bizler tezkiye olmazsak; nefsimizde vaki olan herşey elimize geçen her makam bizler için hicab (perde) olacaktır. Bizler; hepimiz tezkiye ile mükellefiz. Ancak bu yola ilahi nurdan ve Kur'an'ın nurundan istifade edebiliriz. Fakat bu tezkiye üst düzey idareciler için bizim gibilerin tezkiye olmasından daha çok gereklidir. Bizim gibilerin tezkiye olmaması, sadece bir mahdud bölgeyi fesada çekebilir. Ama eğer ülke idarecileri tezkiye olmazlarsa, nefislerindeki o bencilik arzularını kenara bırakmazlarsa, bir çok ülkeyi fesada ve ateşe çekebilirler.

Aklın Gazap Vasıtasıyla Zelil Olması

Aklın istediği tüm yerler, sükunetin hakim olduğu yerlerdir. Gazabın geldiği gün ise, akıl kenara çekilir. Gazab kuvvesi harekete geçtiği andan itibaren, akıl kaçmak zorundadır. Ve o insan artık aklının olmadığı bir halde konuşmaktadır. Hakim'in gazap halinde olduğu zamanlar hüküm vermemesi lazımdır. Zira gazap zamanında verilen hükümlerin enşei, şeri bir akıl olmamaktadır. Farz edinki bir insanın sorunu vardır ve gidip bu meselesin. bir başkasına söylemektedir. Burada tenkit etmek vardır. Yani eleştiri serbestliği mevcuttur. Ama bu eleştiri ve tenkit bir insanı tahrif edecek veya diğer bir grubu gözlerden düşürerek sahne dışına bırakacak bir şekilde olmamalıdır. Bizlere yapıcı bir eleştiri ve işlerimizi ıslah edecek tenkitler lazımdır. Eleştirinin doğru olanı da budur. Her meşveret meclisim mutlaka tenkit edebilme hakkı olmalıdır. Fakat bu eleştiri, yapıcı ve sakın bir şekilde ve sahih bir nazarla olmalıdır. Bu eleştirilere cevap verme durumunda olanlar da iyi niyetle ve hiçbir gazap ve asabiyet emareleri göstermeden cevaplamalıdır. İşte o zaman mantık, mantığın mukabilinde demektir. Ama eğer ortalığı velveleye vererek, bazı meseleleri halletmek isterseniz

ve karşınızda olanlara düşman gibi bakarak onları oradan temizlemek, arzusundaysanız, işte o zaman sizin akıllarınız işin içinden kenara çekilecektir. Kuvvelerin en kötüsü olan gazap kuvvesi eğer dizginlenmezse, her işin içine girer ve isleri halletmek bir yana, işleri daha da bir zorlaştırır.

Üç Çeşit Görüş

İnsanda istisnasız olarak üç çeşit görüş vardır. İlki “tarafsız” olarak adlandırılan görüş çeşididir. İkinci görüş de “tarafdar” diye adlandırılan, bir başka görüş veya akımın etkisi altında kalan bir görüş çeşididir. Üçüncü ve son görüş “muhalefet” görüşüdür ki, bu da herhangi bir görüş veya nazariyeye düşman gözüyle bakmaktır. Herhangi bir görüşe ona var olan sevgi nazarıyla bakanlar, o konuda sahih bir hüküm sahibi olamazlar. Hadisde buyurulmuştur ki: *“Bir şeyi sevmek, insanı kör ve sağır eder.”*

Bir meseleye buğz bakış açısıyla yaklaşmak, akıl nurunu söndürmektedir. Birşeye aşırı sevgiyle bakan kimse, o şey hakkında vermiş olduğu hükmün, kendi içerisinde önceden var olan ve sevgiden kaynaklandığına teveccüh bile edememektedir... Çünkü insan kendi kendisin! kolayca tanıyamaz. Ve insanın bu saplantıları hayatının sonuna kadar, bu dünyadan geçünceye kadar, kendi ruhi derinliklerinde köklü bir şekilde taşımaktadır. Ama bunu kendisi de anlayamıyor. Kendisini tarafsız görünce sahib olabilenlere ibraz etmelidir. Eğer bir görüş tarafsız değilse sevgiden dolayı olursa, insan işte o zaman o görüşünü tutturur durur. O konuyu ne adına olursa olsun isbat etmek ve yerleştirmek ister. Velev ki bunlar ahlak ve edebin, akıl ve mantığın hilafına da olsun. Buğz görüşüne sahip olanların yolu ve gidişi doğru değildir. O,devamlı olarak düşman olduğu kimselerin yaptığı amellerini kabul etmemekle şartlanmıştır. Her ne

olursa olsun mutlaka onda tashih edilmesi gereken bir yerleri arar durur. Aynı zamanda, aynı muhitte ve aynı kabilden amellerle karşılaştığında, sevdiği kimse amelini teyit edip göklere çıkartırken, düşmanından sadır olan aynı akemi hor görür ve başlar karalamaya. Çünkü onun bu hükümleri kendisinde önceden var olan buğz ve sevgiden kaynaklanmıştır.

Bu iki bakış açısı da, insanın kendi kendisine mübtela olmasından doğmaktadır. Tarafsız görüş oldukça azdır. Zira inanın kendisi hiçbir zaman tarafsız olamamaktadır.

Hakk Görüşü

Lakin insan, bakışında hakkı gözetecek olursa, o zaman bu hak, düşmanından bile sudur etse sırf hak olduğu için onu takdir ve övgüye tabi tutmalıdır. Ve eğer batıl onun en yakın bir dostundan bile sudur etse, onu da tekzip etmelidir. Zira o bir batıldır; her ne kadar aşikar olmasa da...

Hepimiz değişik bir takım metodlara karşı kendi İçimizde bir yakınlık duyabiliriz. Ama hüküm makamında, hakkı düşünmek makamında, bu şahsi ilgi veya öfkemizi bir kenara bırakmalıyız. Herşeye sadece hak ve batıl olup olmaması yönünden yaklaşmamız lazım. Hak nerede olursa olsun ardından gitmeliyiz ve onu bağırımıza basmalıyız. Bu, kendi görüş ve fikrimize aykırı bile olsa böyle davranmamız gerekir. Batıl da her nerede olursa olsun ve her kimden sudur ederse etsin kabul etmemeliyiz. Şahsi veya gurupsal menfaatler kenara bırakılmalıdır. Gözönünde sadece hak bulundurulmalıdır.

Herkes Yakasını Nefs Şeytanına Kaptırmıştır

Şeytan ilk önce insanı küçük adımlar atmaya zorluyor. Bir küçük adım attıktan sonra da ertesi gün, dünkünden daha büyük adımlar atmaya zorlar. İnsanı böylece yavaş yavaş fesada çeker. Şu anda fesat içinde yüzer gördüklerinizin hepsi de, ilk Önceleri fesad neydi bilmezlerdi: *“Her insan İslam fıtratı üzerine doğar.”* Bunların hepsi, buraya bir defada sıçrayarak gelmediler. Bir mertebeden diğer bir mertebeye adım adım çıktılar. Aksi hiç vaki olmamıştır. Bu her zaman tedrici bir surette olagelmıştır. Bugün, bu gördüğünüz diktatörlerin hiçbirisi de annelerinden dikkatör olarak doğmuş degillerdir. Onlar da diğer insanlar gibiydiler. Bazı makamlara ulaştığı zamanlar bile, bugünkü hal iyle bir diktatör degillerdi. Lakin adım adım diktatörlüğe yükseldiler. Bir müddet sonra ortaya bir Hitler olarak çıkıverdiler. Bir müddet sonra Stalin oluverdiler.

İnsanın içindeki batini şeytan, insanı büyük bir ustalıkla yavaş yavaş yokluğa sürüklemektedir. Zaten eğer şeytan insanogluna ilkbaştan gelip *“günah işle”* derse, ona hiç kimse icabet etmeyecektir. İnsanı ilk önce yavaş yavaş gazap ve asibeyit mertebesine çıkarıyor, sonraları da yavaş yavaş yukarılara doğru... Sonraları, diğer insanları bile öldürebilecek bir hale getiriyor. O ruhu kendisine amade kılıyor. Bu fasit olanların hepsi de yavaş yavaş fasid oldular. Hiç kimse bir defasında fasid olabilmış degildir. Bizler hiç bir zaman fasid olmaktan masum olduğumuzu sanmayalım. Hepimiz fasid olmak tehlikesiyle karşı karşıyayız. Hepimiz şeytana, hususen ve nefis şeytanına yakalarımızı kaptırmışız. Hiç kimse başlangıçta fasit olmamıştır ve hiç kimse de şeytanın hile ve desiselerine uyma hususunda emanda degildir. Herkes kendi kendini kontrol etmek zorundadır. Kendi kendimizi

muhasebe etmeliyiz. Farz ediniz ki, mecliste veya bir başka yerde vazfelisiniz ve bir gününüzü buralarda geçirdiniz. Akşam evlerinize dönünce, kendinizi muhasebeye tabi tutun. Bu gün söylediklerinizin mebdei ne idi, nereden kaynaklanmıştı ona bakınız? Bunun mebdei şeytanî miydi, yoksa rahmani mi? İnsanın kendi kendisini her gece böyle muhasebe etmesi gerekir Zira olabilir ki, o gün yaptığın konuşmanın mebdei şeytani olmuş olsun; ilahi ve rahmani değil. Bu muhasebe de sebep olur ki, insan yavaş yavaş kendini ıslah etmeye yönelsin ve bir daha aynı mebdein pençesine düşmemeye çalışsın. Eğer kendini hesaba çekmez de aynı yolu takip ederse, zahid, abid ve müslüman bir insanın fasit bir insana dönüşmesini ve bir şaki olmasını uzak bir İhtimal olarak görmeyin. Bu konuda hiç kimse eman içinde değildir.

Gençler Nefsi Temizlikleriyle

Melekut Alemine Daha Yakındırlar

Bizim bütün ibadetlerimiz, kendimiz içindir. İyi insanlar bile cennet için ibadet etmektedir. Sizler cenneti ortadan kaldırın da bakınız o zaman kimler ibadet ediyor! Sadece “Ali” kalacaktır, ki Hz. Ali “İbadet aşkıyla çürpünmek ta ve onu kucağına almaktadır” diye vafedilmiştir. Kendisinden geçerek, bu evden dışarı çıkan ve ölüm mertebesine ulaşan bir kimse için, asla cennet cehennem diye bir şey söz konusu değildir. O bunlardan yüz çevirmiş ve karşılık olarak ölüm mertebesine ulaşmıştır:

“Ve her kim ki, Allah ve Rasulüne doğru hicret ederek evinden çıkar da ölüm ona ulaşırsa onun mükafatı Allah’ın üzerinedir. “(Nisa; 100)

Cennet ve cehennem onun önünde müsavidirler. *“Hamd-u senasız, sadece Allahu tealanın zâtıdır”* Yani O Allah’ı ibadet etmeye layık bulduğu için ibadet eder. Bu makam, ibadet aşığı olanların mertebelerinden sadece br mertebedir. Başka mertebeleri de vardır ki. bizim gibiler onları tasavvur bile edemez. Ama ilk adım, insanın bu evden (dünyadan) dışarı çıkmayı kararlaştırması ve burada da kendisini hapsetmemesidir. Yani ilk adım, insanın kıyam etmesidir. Allah için bir kıyam. İlk adım uyanmanızdır, uyanınız! Bizler gibi yatıp durmayın. Bizler şu anda uykudayız. Fakat uyanık olduğumuzu sanıyoruz. Bizim bu uyanıklığımız, hayvani bir uyanıklıktır, aynı zamanda insani bir uyumuşluk. Bir rivayette şöyle buyurulmakta: *“İnsanlar uykudadırlar, ancak öldüler mi uyanırlar”* Şimdilik bizler için uyku ve gaflet vardır. Ölüm hasıl olduğu zaman uyanacağız. *“Eyvah ne velvele içindeymişiz!”* diye feryad edeceğiz, Kur’anı kerim buyuruyor ki:

“Gerçekten, cehennem kafirleri kuşatmıştır, (İçine almıştır.” (Tevbe; 49)

Yani şimdi de kuşatmıştır içine almıştır ama tabiat insanı uyuşturduğu için cehennemde olduğunun farkında değildir. Tabiat insanı uyuşturmuştur, ama kendisi bunu bilemiyor, bu uyuşukluk kendisinden kaldırılınca görecektir ki, herşey ateştir. Bu yoldan hepimizin gitmesi gerek, başka çaremiz yoktur. Bizleri götürecekler ama başka bir tarafa...

Artık uyanmalıyız. Doğru bir yoldan gitmeliyiz. En-biyaların terbiyesi altına girmeliyiz. Bütün enbiyalar insanı ıslah etmek için geldiler. Niyet ve maksadı bu olmayan hiç bir nebi gelmemiştir. Onlar, insanı ıslah etmek istediler. Adaleti hakim kılmanın temelinde de ıslah isteği yatmaktadır. Adalet, sadece insanın yaptığı doğru davranışlardan başka bir şey

değildir. Zulüm, sadece insanın kendisinden sudur eden birşeydir.

Adaletin ikamesi, zalimin adile, müşrikin de mümine tahavvül eylesesidir. Gaye serbest bırakılınca hemen soluğunu cehhemde alacak olan bir varlığın kurtulmasıdır. Peygamberlerin gösterdiği doğru yoldan gitmemiz gerekir. Biz ise, daha yola bile çıkamadık. Ben 7080 senedir, ki daha yola çıkamadım. Hala da hicret edemedim. Olduğumuz dünyaya çakılıp kaldık. Sonuna kadar böyledir. Çare yok; yola koyulmamız lazım. Siz gençler bizlerden daha çabuk bu yola koyulabilirsiniz. Bizlerden artık geçti! Bizim bütün gücümüz tükendi. Siz gençler nefsinizi daha çabuk ıslah edebilirsiniz. Sizler, ihtiyarlara oranla “melekut alemi”ne daha yakınsınız. Fesadın kökleri sizlere daha azdır. Fesad sizlerde rüşde ermemiştir. Tehir ettiğimiz müddetçe her gün için bu kökler daha da bir gelişecektir. Bir ihtiyar ıslah olmak isterse, bu oldukça zordur. Gençerin ıslahı ise, daha kolaydır. Yüzlerce genç ıslah oluyor da, bakıyorsunuz ki daha bir ihtiyar bile ıslah olamamış. Kendinizi ıslah etmeyi ihtiyarlık zamanına ertelemeyin. Daha genç iken bu ise başlayınız. Şu andan itibaren Peygamberin (s.a.v) talim ve terbiyesi altına girmeniz lazım. Bunun başlangıç noktası ise, buradan gidiştir. Yolu bizlere gösterdiler, bizler kendimiz yolu bilmiyorduk. O yolu bilenler tabiblerdir. Onlar selamet yolunu biliyorlar. Selamet yolunu hala söylemekteler. Selametinizi istiyorsanız, bu yoldan gitmeniz gerek. Nefsani arzuların çemberinden yavaş yavaş dışarı çıkmamız lazım. Elbette bu Öyle çabuk olacak bir iş değildir. Fakat yavaş yavaş nefsinize olan teveccühünüzden dışarı çıkın. Bizim bütün arzularımız yerin dibini boylayacaktır. O zaman her şey tamam olacaktır. Bizim bütün şahsi temayüllerimiz kendi aleyhimizde noktalacaktır. Baki kalan şeyler ise, sadece Allah’a taalluk eden şeylerdir:

“Sizlerin yanınızda olan herşey biter, son bulur. Ama Allah’ın yanında indinde olan her şey baki kalır.” (Nahl; 96)

“İnsanoğlunun bir *“indebu”* kendi yanında olanı vardır. Bir de *“indellab”* Allah’ın indinde olanı. Kendi kendisine müteveccih olduğunda her şeyi yokluk görür. Allah’a taalluk edenler böyle değildir Allah’a taalluk eden herşey onun ismiyle *“baki”*dir. Gelin mevcut durumumuzdan kurtuluşumuz için hep beraber çalışalım.

İnsanı Kemalden Uzaklaştıran

Her Şey Dünyadır

Kafirlerle savaşarak zafer kazananlar ve korku nedir bilmeyenler de bizim gibi insan idiler; karşı taraf her ne kadar olurlarsa olsunlar... *“Bütün Araçlar bir araya toplanarak benimle savaşsalar bile geri dönmem”* Deniyorsa, bu kaziyenin ilahi bir kaziyeye olmasındandır. Allah’ın malı olan ve hiç bir şeyde ise mağlubiyet yoktur. Geriye dönüş söz konusu değildir. Geri dönüş mü, neye? Cihad ederek ileriye doğru atılanların çoğu, kendi makam, arzu ve emellerine teveccüh etmiyorlardı, kendilerini kendilerine unutturmuşlardı. Bunlar bir ölçüde de olsa nefis cihadını yapmış kimselerdi. Bu cihad olmadan öbürüsünün asla olmayacağına bunlar vakıf idiler, insan kendi arzu ve nefsanî heveslerine sırt çevirmediği, dünyayı kalbinin bütün sahasından çıkaramadığı ki dünya da insanın arzularından ibarettir bir ortamda, savaş cephelerinde savaşmanın bir anlamı kalmamaktadır. Herkesin dünyası, onun kendi emelleridir. Bu dünyanın dışında bir dünya zaten kınanmamıştır. Tabiat asla kınanmamıştır; kınanan *“dünya”*dır. dünya, şu anda sizin önünüzde olan şeydir. Sizler

eğer kendi kendinize teveccüh ederseniz, siz kendi kendinizin dünyasıınız demektir, o zaman siz kendinizde bir dünyasıınız. Herkesin dünyası kendisinde olandır, (arzularıdır), yoksa güneş, ay ve tabiat, tekzib edilmiş, yerilmiş değildir. Bunların hepsi de övülmüş, tarif edilmiştir; bunlar ilahi cilvelerdir. insanı kutsiyet ve kemalden uzaklaştıran şey ve mahrum bırakan dünya, insanın bizzat kendi içinde, kendi kendisine teveccüh etmesidir. Allah bizlere yardım etsin, hepimiz bu içinde bulunduğumuz kuyudan dışarı çıkalım. Bizleri o kurtuluşunu bulabilen evliya ve abid kulları arasına katsın: *“Onlara ölüm gelip çatmıştır”*

Bütün Kaypaklıkların Başı Nefis Sevgisidir

Eğer insan bütün övgülerin sadece Allah’a ait olduğuna kanaat getirirse, kalbinde hiçbir zaman şirk vaki olmayacaktır. Eğer Hz. Ali (sa) için bir kaside okumak istiyorsa, bunun da yine Allah için olduğunu kolayca anlayacaktır. Zira, o, Allah’ın büyük bir cilvesidir. Eğer insan bütün güzelliklerin Allah’ın malı olduğuna kanaat getirirse, kendisini işin içinden kenara çıkaracaktır. Görüyorsunuz ki insanlardan çoğu, *“bu mülkün bizden başka sahibi mi var?”* davulunu çalıyorlar, yer-yüzünde gurur ile geziniyorlar. Bu davranışlar insanın kendini tanıyamamış olmasındandır. Hadisi şerifte şöyle buyurulmuşdur:

“Kendisini tanıyan Rabbini de tanır.” Kendilerimn sadece bir “hiç ‘olduğunu anlayamıyorlar. Eğer kendi kendinin bir hiç olduğuna inanırsa, o zaman kendisini tanıyabileceği gibi Allah’ını da tanıyacaktır. Asıl ve temel meselemiz şudur ki, bizler ne kendimizi ve ne de Allah’ımızı tanımışız! Bizim kendi kendimize bile imanımız yoktur; nerde kaldı ki Allah’a

imanımızı! Ne kendi nefsimizin bir hiç olduğuna, ne de Allah'ın her şey olduğuna inanmamışız. Bu inanç olmadıktan sonra her şeyi deliller ile önüne sürsen bile taydası yoktur. Zira işin içinde artık o "*enaniyet*" denen düşman vardır. Ve işte ben neyim ve sizler kim? Bu asılsız makam iddialarının hepsi de düşmanlıkların var olduğu içindir. Ve bu düşmanlık olduğu müddetçe ve sadece insan kendisini görecektir. İnsanın başına gelen bütün belaların nedeni, bu nefis sevgisidir. Zira insanın içinde her şeyden önce kendi kendisine bir sevgisi vardır.

Oysa hakikati idrak edip görececek olursa, o zaman anlayacaktır ki, kendisi hiç bir şey değilmiş ve başkasına aitmiş. Ve başkasına sonsuza olan sevginin adına yanlışlıkla "*nefs sevgisi*" demişler, işte bu, insanı yok eden bir hatadır. Bizler için ortaya çıkan bütün giriftarlıklar bu makam ve nefis sevgisinden doğmaktadır. Makam sevgisidir ki, insanı ölüme götürmektedir. İnsana o fena rüzgarını estirir. Onu alıp ceheneme götürür. Bütün kaypaklık ve tutarsızlıklarımızın başında da bu makam ve nefis sevgisi gelmektedir. Bütün hatalar bu hatadan zuhur etmektedir. Hataların, kaynağı bu nefis sevgisidir. Çünkü insan egoist ve bencil bir mahkuktur. Bütün şeyleri kendisi için ister, bu inanç ve gidişatına aykırı davrananlar hayali bile olsa ona düşman kesilir. Zira bütün her şeyi kendisi için arzulamaktadır ve bu da zatiyle, bütün giriftarlıkların kaynağı olmaktadır.

Dünyadaki Bütün Savaşlar

insanların Enaniyetinden Doğmaktadır

Rivayetlerde Masumların dilinden şöyle nakledilmiştir:

Biz Allah'ın isimleriyiz (nişaneleriyiz)

Allah'ın ism-i a'la'sı, Peygamberin (s.a.v) zuhur makamıdır. Seyr ve hareket mertebesine ulaşanlar ve noksanlıktan kemale erenler, tabiatın tümünden kurtulmuşlardır. Onlar bizim gibi kuyuda yaşayanlardan değildirler. Biz, daha yola bile çıkmadık. Bazı kimseler vardır ki, bu kuyudan çıkarak yola düştüler, hicretettiler.

“Ve kim ki Allah ve Rasulüne doğru hicret ederek evinden çıkarda ölüm ona ulaşırsa onun mükafatı Allah'ın üzerindedir.” (Nisa; 100)

Hicretlerden biri, insanın kendi kendisinden Allah'a hicret etmesidir. İnsanın kendi nefis evinden, Allah'a.. Bir grup vardır ki, bunlar bu evden dışarı çıktılar, hicret ettiler. Bu zulmani evden, bu nefsaniyetten Allah'a doğru muhaceret ettiler. Onlar öyle bir mertebeye ulaştılar ki, orada artık bencillik diye bir şey mevcut değildir. Yani mutlak ölüme kavuştular ki ecirleri de *“Alullah”* Allah'adır... Başka ecirlere ihtiyaçları da yoktur.

Onlar sadece Allah'a ulaşmak isterler, başka hiç bir nimette gözleri yoktur. Nefsaniyet evinden dışarı çıkarlar, Allah'a ve Rasulüne doğru hicret edenler (ki gerçekte Rasule doğru hicret etmek, Allah'a doğru hicret sayılır), bu *“mevt”* ölüm mertebesine ulaşırlar. Bu son mertebedir.

Bir diğer grup insan vardır ki, bunlar da hicret ettiler, fakat hicretin gayesi olan *“ilallah”* mertebesine ulaşmadılar. Başka bir grup insanlar da vardır ki, bunlar bizim gibi daha hicret edebilmiş bile değildirler. Zira biz ve bizim gibiler, günü

doğmayan karanlıklarda yaşamaktayız. Bizler; dünya, tabiat ve zaman kuyularına düşüp kalmışız, oraya mahpus edilmişiz. Biz daha evdeyiz, Yani nefis evinde. Böyle olduğumuz için de kendimizden başka hiçbir şeyi göremiyoruz. Her ne istersek sadece kendimiz için istiyoruz, her şeyde “ben” vardır, “ben’in olmadığı ise, hiç bir şey...

Biz daha hicret etmeyi akıl bile edemedik, bizim bütün düşünebildiklerimiz sadece bu dünyada olup biten emri vakilerdir. Bizlerin inkar edemeyeceği ilahi emanet olarak verilen güçlerimizde bu emri vakiler sahnesinde harcanmaktadır. Her zaman bu halde kalıcılarız. her geçen gün giderek o mebde’den uzaklaşmaktayız. Bizim hicret etmemiz gereken hedeften gün gittikçe daha da bir uzak düşmekteyiz.

Rivayet edildiği şekliyle Peygamber (sa) kendi ashabı ile oturmuş konuşuyorlardı. Aniden bir ses yükseldi. Sordular: Ya Rasulallah bu ses neyin sesiydi? Buyurdular ki: *“Cehennemden yukarı bölümlerinden bir taş düşmüştü de tam yetmiş yıldan daha yeni cehennemden dibine vardı, işte bu gelen ses, o düşen taşın çıkardığı ses idi.”*

Bundan şuna işaret ediliyor ki, sapıklıkta olan bir insan yetmiş yaşına gelmiş ve daha yeni ölmüştü. Yani yetmiş yıl yanlış yolda gitmişti. Bizler de eğri yoldan gitmekteyiz. Ben 80 yıldır, ama sizleri bilemiyorum. Dilerim Allah’tan ki sizler eğri yoldan değil, doğru istikametten gidesiniz.

Bizler Bencilliğin Zulmetinden Sıyrılmadığımız Müddetçe Rabbani olamayacağız

Bizim başımıza gelen bütün belalar bu nefis sevgisinden kaynaklanmaktadır.

“Senin en büyük düşmanın kendi nefisindir.”

Böyle bir tabir mevcuttur. Yani bütün düşmanların en kötüsü, bütün putların annesi, sizlerin nefis putudur. Bütün putlardan en çok insan bu puta ibadet etmektedir. Her şeyden

daha çok ona teveccüh etmektedir. Bu putu kırmadığı müddetçe rabbani olacak değildir. İnsan hem put ile, hem de Allah ile beraber olamaz. Hem enaniyetin, hem de ilahiyatın bir arada beraber olması mümkün değildir, bizler bu evden, bu puthaneden ve bu putlardan çıkıp uzaklaşmadıkça, bu putlara sırt çevirip Allah Tebarek ve tealaya teveccüh etmedikçe, ibadet etsek bile gerçekte putperestiz. O vakit söylenen “*Allah*” ise bir lafızdan ibarettir. Asıl kalpte olan ise, sadece “*ben*”dir. Namaz kılınca “*Yalnız ona ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz*” diyoruz. Allah’a ibadet ettiğimizi sanıyoruz. Oysa hakikatte yapılan bu ibadet, nefse ibadettir. Teveccüh “*ben*” e olduktan sonra, artık, gözümüzde her yerde “*ben*” şekillenecektir. O zaman da herşeyi sadece kendim için istemeye başlarım.

Beşer için meydana gelen tüm griftarlıklar bu cihetten ortaya çıkmaktadır. Dünyada vuku bulan bütün savaşlar, insanın bu bencillik ve enaniyetinden meydana gelmektedir. Müminlerin birbirleriyle savaşı yoktur. Eğer iki kişi arasında bir savaş olursa biliniz ki, mutlaka (birisini) mümin değildir. Müminlerin müminlerle savaşı yoktur. Olamaz da iman olmadığı zaman herkesin kendine müteveccih olduğu bir ortamda veya insanın herşeyi kendisi için istediğinde şüphesiz ki velvele kopacaktır. Ben bu makamı kendim için istiyorum; sizlerse elbetteki kendiniz için. Böylece ortalık savaş meydanına dönecektir. Bu savaşların hepsi de enaniyetler savaşlarıdır. Dünyadaki bütün savaşlar, bu enaniyetten doğmaktadır, insanın enaniyeti bir diğerinin enaniyetiyle savaşmaktır. Harp ve savaşlar, enaniyetler arasındadır. Bu enaneyitlerin hiçbirisi evliyaullah’ta mevcut değildir. Eğer bütün evliyalar bir yere toplansalar, hiçbirisi diğeriyle savaşmaz. Kendi aralarında ihtilaf bile çıkacak değildir. Zira hepsi de istisnasız olarak Allah için vardılar. Böylece kavga,

niza ve çekişmeler kendiliğinden kalkacaktır. Zira bütün bunların sadece bir mebedi, sadece bir ciheti vardır, o da nefis..

Bizler şu anda bir kuyuda, bir zulmette bulunmaktayız. Bu zulmet en büyük zulmettir, o da insanın kendi enaniyetidir. Ve bizler bu zulmetten sıyrılamazsak, bu kuyudan dışarı çıkamazsak, bu enaniyet pençesinin den kurtulamazsak, başkalarını hiç birşey, kendisini ise herşey bilen bencillik yollanmadan ayıramazsak, hiç bir zaman rabbani ve ilahi olucular değilizdir. İnsan sadece kendi yararına olduğu zaman kabul etmektedir. Hakikaten de kabul ediyor; elbetteki kendi menfaatine dokunmuyorsa... Ama eğer zarar söz konusuysa, hak bile olsa kabul etmemektedir. Bir mesele onun yararına olursa, hemen kabul etmektedir. Ama zarar görmesi söz konusu ise, kolay kolay hak da olsa kabul etmemekte.

Sizler de sakın böyle olmayın. Nefsin esaret zincirlerim kendi ellerinizle boynunuza takmayın. Bunlar enaniyettir. Bizim bütün dertlerimiz, sizin bütün sorunlarınız, beşeriyetin bütün dertleri bundan kaynaklanmaktadır. Ayrılık ve muhalefet bu bencilliktendir, Zira niza, bir şeyi benim kendi taranma, seninse kendi taratma çekmenden doğmaktadır. Bu olduğu müddetçe, de bir işin Allah için yapıldığı söylenemez. Bunlar nefis putuna tapmaktan başka birşey değildir. Kim bu kuyudan çıkabilir?

Nefis bir puttur, insanın kendisinde olan bir puthanedir, insanın burdan kurtulabilmesi için kendi zayıf elini tutacak güçlü bir gaybi ele ihtiyacı vardır, insan ancak gaybi lutüflarla kurtulabilir. Bütün enbiyalar bunun için geldiler. Bütün gönderilen Peygamberler, inzal buyurulan kitaplar, insanı bu puthaneden çıkarmak, insanın bu enaniyet putlarını kırarak, Allah'a yönelmesini sağlamak için geldiler. Bütün enbiyalar bu şeytani alemin rabbani bir aleme çevirebilmek için geldiler. Zira rabbani olmayan bir alem, şeytani bir alemdir. Bu alemde hükmeden de şeytandır.

Çoğu kimseler şeytana tabi olmuştur. Nefsi arzular ve hevesler şeytanın cilvelerindedir. Bizim gibilere şeytan hakim olmuştur. En büyük şeytan olan batını şeytan, yani nefsi emmare olduğu müddetçe yaptığımız bütün amellerde şeytani amelerdir ve yaptığımız her işi enaniyet için yapıyoruz. Zira biz şeytanın köleleri haline gelmişiz. Şeytan bizleri işgal etmiştir. Bizler şeytanın işgaline uğramışız.

Peygamberlerin Talimat ve Terbiyesine

Hicret Etmenin Ecri İndi İlahidedir.

Bu kuyudan çıkıp, enaniyet ve bencillik evinden uzaklaşabildiğimiz zaman, enbiya ve evliyaullah'ın talim ve terbiyesine hicret etmişiz demektir. Bu dünyada o makama erişenlerin haline vakıf olabilmek, benim ve sizin gibilerin harcı bile değildir. Zira onlar o makama ulaşırlar ki, artık fani olurlar, yok olurlar... Kemale ermek isteyenler, bu enaniyet puthanesinden azade olmayı dileyenler, büyük bir mücadele ve azim ile bu olduktan mahalden hicret etmelidirler.

Hicret edebilmek için büyük bir mücadele gereklidir. Rasulullah (s.a.v) buyurmuştur ki:

“Küçük cihadı bitirdiniz ama büyük cihadınız kalmıştır.”

Dünyanın bütün cihadları bu cihada tabidir. Eğer bu cihadı yapabilmeye muvaffak olabilirsek, bütün yapılan cihadlarımız “cihad” olarak kabul görecektir. Eğer bu cihadda Allah korusun muvaffat olamazsak, bütün amellerimizin tümü istisnasız şeytanidir. Bütün cihadlarımız şeytan için olur. Cihada sadece güzel bir cariye elde etmek için koşanların mükafatı, sadece o cariye. Onu da eğer alabilirse!

Fakat hicretleri *“ilallah”* Allah’a doğru olanların ecri, *“Alallah”* Allah’ın üzerinedir. Amellerin değeri farklıdır. bizim gibilerden sadır olan ameller ile evliyadan sudur eden ameller arasında fark vardır. Zira bu amellerin mebedi fark etmektedir. Boşu boşuna sebepsiz olarak *“Hz. Ali’nin Hendek savaşında bir kılıç sallaması, bütün insan ve cinlerin ibadetinden daha faziletlidir”* buyurulmamıştır. Hendek günü İslam’ın tamamı, küfrün tamamı ile karşı karşı gelmişti. Eğer müslümanlar yenilseydi, islam elden gidecekti. Burada Hz. Ali’nin bir kılıç vuruşuyla düşmanları yenilgiye uğratması meselenin sadece bir yönünü oluşturur. Böyle bir hassas durumda Hz. Ali, düşmanın en büyük kahramanlarından birinin sinesine çökmüş, tam başım gövdesinde ayırmak üzereyken, duman kendisinin yüzüne tükürür ve Hz. Ali (as); bu hakaret onda nefsanî bir duygu meydana getirmiş olmasın diye sinesinden kalkmış ve biraz ara verdikten sonra da hulûsî niyet ile dönüp onun başını kesmiştir. Böyle bir kılıç vuruşu, öz ve mana yönünden bütün ibadetlerden daha faziletli sayılmıştır, ibadeti ibadet eden de işte o ruhtur. Yoksa müşrik ve gayri müşrik, puta tapanlar ve Allah’a tapanlar; herkesin bir zikri ve ibadeti vardır ve zahiren bunlar arasında benzerlik mevcuttur. Mesela muaviye de cemaate imam oluyordu; Ebu Süfyan da namaz kılıyordu. Bunlar zahiri yönden diğer ibadetlerin aynısıdır. Oysa namazı Allah’a ulaştıran şey, namazın özünü oluşturan o ruhtur ve sadece inan o ruha sahip olabilirse namazı ilahî bir namaz olacak ve Allah katına ulaşacaktır. Namaz ve diğer ibadetlerimizi sadece kendimizi için yerine getirdiğimiz müddetçe de, olduğumuz yerde saymaya devam edeceğiz demektir.

Amellerin Salah ve Fesadının insanın

Ruhi Cihetiyle Derin bir İlgisi Vardır

İnsan ilginç bir varlıktır. Yaratılmış şu alem içinde kendisi gibi diğer bir ilginç varlığa daha rastlayabilmek mümkün değildir. Zira insanoğlu melekut alemine çıkabilen ilahi bir mahluk olduğu gibi, cehenneme koşan şeytani bir mahluk da olabiliyor. Diğer mevcudat ise böyle değildir. Kamil bir insan ile şeytani nakıs bir insan arasında var olan bu fasıla, diğer varlıklarda mevcut değildir. Allah (cc) insanı kendi evsaf ve sıfatlarının tũmũnũn tecelli yeri olan bir mahluk olarak halkeylemiştir ve onda her şey mevcuttur. Bu mevcudun içinden peygamberler ve evliyalar çıktığı gibi Ebu Cehil ve benzerleri de çıkmıştır, bu iki ucun arasında yer alan merhalelerin ise haddi hesabı yoktur.

İnsanoğlundan sadır olan bũtũn iyi ve çirkin salah ve fesat amellerim insanın ruhi derinlikleriyle bũyũk bir ilgisi vardır. Ameller, zahiri şekliyle birbirine benzemektedir. Aralarında fazla bir fark mevcut değildir. Ameller arasındaki en bũyũk fark, niyettir:

“*Gerçekten ameller niyetlerle değer kazanır.*” buyurulmaktadır. sizler dũřũnũn ki, karşınızda eli kılıçlı iki adam var. Her ikisinin kılıçları da havaya kalkıp insan, karşılarındaki iki insanın lũmũne sebep olsun. Bunlardan, yani vurulan kılıçlardan biri bũtũn insan ve cinlerin ibadetine eř bir değere sahip olsun, diğerisi ise fesat ve fitne yũnũnden eşsiz... Bu nasıl olabilir? Halbuki bu iki amelin sırf zahirine bakılacak olursa, ikisinden de sudur eden amel aynıdır. Kılıçlar yukarı kalkmış, aşağı inince de iki insanı cansız yere sermiştir. Bunlar arasındaki fark ise, sadece “*kasd*” niyettir. Yani bir amel edenin, onu yapmadaki gayesidir. Amellerim birbirinden

ayırarak tek şey gayedir, insanın batını niyetidir. Ve insanı ruhsal yapısına göre amel etmeye zorlayan da bu gayedir. Amellerin iyilik ve fazilet ile kabihlik ve çirkinlik mertebeleri de buradan kaynaklanmaktadır.

Gayri ilahi hiçbir manayı içermeyen ve sırf ilahi gaye taşıyan bir amel, ilahi bir amel olarak adlandırmak gerekir. Kendi amel ve tebligatlarında, bu gayeyi kendilerine miheng taşı olarak kabul eden peygamberlerin amelleri gibi... Bunların amellerinde Allah tebarek ve Tealanın dışında hiç bir gaye mevcut değildir. Yaptıkları bu çalışmalarından kaynaklanan hiç bir zahmet ve meşakkat, gayeleri, ilahi bir gaye olduğu hasebiyle onları bu işlerinden alıkoyamıyordu. Beşeri açıdan zahmet diye kabul ettiğimiz şeylerin hiçbirisi onlar için zahmet ve meşakkat sayılmıyordu. Çünkü onların taşıdıkları gaye ve ideal o kadar büyük ve ali idi ki, onların nazarında bunlar meşakkat bile değildi. Asıl olan şey bunlar için sadece gözetilen gaye idi. Bundan dolayı da hayatı boyunca yaptıkları çalışma ve gözettikleri hedeften geriye bir tek adım bile atan veya atmayı kabullenen hiç bir evliya olmamıştır. Onların ruhunda, bizim ruhumuzda olduğu şekliyle hiç bir tezelzül meydana gelmiş değildir.

Ben şundan kesinlikle eminim ki, dikkatli bir araştırma yapıldığı takdirde kolayca anlaşılacaktır ki, Rasuli Ekrem (sav) gerek 13 yıllık Mekke döneminde, gerekse 10 yıllık Medine döneminde, bizlerin anladığı manada rahat diyebileceğimiz birtek gün bile yaşayabilmiş veya görebilmiş değildir. Mekke'de oldukları dönemde bütün o sıkıntılı günler, yapılan eziyetler, çekilen acılar ve toplumdaki soyutlanmalara rağmen, mücadele ve hedeften vazgeçmediklerinden, bir bölgeye sığınmak zorunda kalmışlardı. Orada bile rahat edememişler, bir nevi gözaltına alınarak murakabe altında tutulmuşlardı. Hayatı hep böyle geçti kendileri bir gün bile olsun rahat yüzü görmedi. Bilahare Mekke'de kalmanın

mümkün olmadığı ve yaptığı tebliğ ve çalışmaların semere ve tesirden mahrum olduğunu görünce kendisine iman eden dostlarıyla beraber hicret etmişlerdir.

Sizler bu defa da gidip bu Hazretin Medine hayatına bakınız. Bu on yıllık Medine tarihinde de eziyetler, çileler, sıkıntılar ve bitmeyen savaşlar mevcuttur. Bütün savaşların en ağır yükleri yine bu Hazretin omuzlarındaydı. Fakat bu Hazretin maksadı, öyle bir maksad idi ki, bütün bunlar kendisine bir hiç geliyordu. Mekkeli müşrikler kendisine: *“Eğer bu tebliğ ve maksadından vazgeçersen istediğin her şeyi senin ihtiyanna bırakırız”* deyince, bakınız bu Hazret ne buyurdu:

“Allah’a andolsun ki, güneşi bir elime, ayı da öbür elime bile verseniz, bu davadan yine dönmem.” Zira bu Hazretin davası ilahi bir dava idi. Bu memuriyet ilahi bir memuriyetti. İlahi memuriyeti bir mevki, makam, bir maliyet veya başka birşey ile değiştirmenin hiçbir manası yoktur. Dava ve gaye büyük olduğu zaman, bu idealin tahakkuku yolunda çekilen eziyet ve çilelerin, bir önem taşımaması gerekir. Diğer yandan, öz fitratından uzaklaşan insan suretindeki hayvanlar ile, *“insan şeklindeki şeytanlar”* da kendi maksat ve gayeleri için çalışıyorlardı. Fakat bu iki yol arasındaki fark, sadece maksad ve gözetilen hedeftir. Bunlardan birinci grup sadece ilahi maksadlar için çalışıp çabalamaktalar. Diğer grup ise, hayvani bir maksada erişilmesi veya şeytani arzuların tatmini dışında hiç bir şey düşünmemektedirler.

Bütün evliya ve enbiyalar insan toplumlarını ıslah edebilmek için çırpındılar. Bütün peygamberler, insanların tanıyıp tespit etmekte zorluk çektikleri o şeytani ve batıl yol ile, ilahi ve rabbani yolu, biz insanlara tanıtmak ve göstermek için vazifelendirildiler. Onlar bütün insanların salahını istiyorlardı. İlk hilkatten son ahir hilkate kadar hep bu mana, hep bu maksat gözetilmiştir. Bütün peygamber ve evliyaların

hedef ve gayesi, sadece insanların gerçekten de “*insan*” olması olmuştur.

İnsanın Galibiyet ve Mağlubiyetinin

İlahi Ölçüşü Miraçtır.

Bütün enbiyalaların zahmeti, bütün ilahi kitapların nuzulü ve evliyaların davet ve tebliğatı, yalnız başına bırakıldığı takdirde, bir hayvandan daha tehlikeli, hatta şeytanlardan bile zararlı ve tehlikeli olabilen bu varlığın hidayet olması içindi. Peygamberlerin gayesi insanı sıratül müstakime davet ederek ilahi kılabilmektir. Elbette ki bütün insanları ilahi yapmada muvaffak da olamadılar. İsyankar insanlar, insani fitratından uzaklaşanlar, yine oldukça fazladır. Fakat onlar ellerinden geldiğince çalışıp durdular. Hiçbir vazifelerini ihmal ve tehir etmediler. Bugün bu dünyada var olan rahmet ve bereket de, o büyük ilahi peygamberlerin ve evliyaların eseridir, onlardan vücuda gelmiştir. Biz kendi ölçü ve kıstaslarımızı, maddi ve şekli bir ölçü kılmamalıyız. Aynı şekilde mağlubiyet veya galibiyeti mizi de tabii ve maddi ölçüler içinde mütalaa etmemeliyiz. Bizim ölçü ve kıstasımız ilahi bir ölçü olmalıdır. Zafer ve yenilgiyi bu meyanda teşhis etmeliyiz. Buna binaen bizler, o ilahi meydanda ve insanlık yolu olan sıratül müstakimde olduğumuz müddetçe, bütün alem aleyhimizde kıyam ederek bizleri yok etmeye bile çalışsalar, bizler yine de muzafferiz. Zira mi'yar ve ölçüler, tabii ve maddi kıstaslar değildir... Alemler, sadece bizim gördüğümüz bu tabii alem demek değildir. Bu tabii alem, tüm mevcudatın sadece bir çokeliğidir. Var olan alemler; bizim kendisinden gelip, kendisine döneceğimiz hadsiz, hesapsız alemler mevcuttur. Ölçü o meydandır ve mizan sadece o yoldur, insanın zafer ve

yenilgisi, galibiyet ve mağlubiyeti de, insanın o yoldaki miracıdır, tabiattaki yenilgi ve zafer ölçü olamaz. Eğer bizler de enbiya ve enbiyaların yolu olan sıratül müstakimde yürür, sarılmadan ilerleyebilirsek, tıpkı onlar gibi muzaffer olacağız. Gerçi bu yolda öldürülebiliriz; Hz. İbrahim gibi kızgın ateşlere de atılabiliriz; olmadık zahmetlere de duçar olabiliriz. Ama yine de onlar gibi muzafferiz. Fakat onların mukabilinde olan tağutlar, Firavun ve emsaleri, bu insanlık yolu olan sıratül müstakimi yürümediklerinden yenilmişlerdir; asıl yenilgi budur. Hatta bazı insanlık düşmanları, İslamın muhafızları, bu insaniyet yolunun ne olduğunu, bu hayvaniyet ve tabiat aleminin dışında başka bir alemin daha olduğunu idrak bile edememişler.

Allah'ın Bizlere İhsan Ettiği Şeyleri

Onun Yolunda Sarfetmemiz Gerekir.

Maksadlarının ilahi maksadlar olması gerektiğini anlayanlar biliyorlar ki, bizler Allah'tanız; ve O'na dönüyoruz.

“Bizler Allah'tan geldik ve O'na döneceğiz.” Bizler Allah'tan geldik, bizler hiç birşey yapmamaktayız. Bizlere Allah tarafından ihsan edilen nimetleri, aynı enbiya ve evliyalar gibi yeniden Allah yolunda sarfetmemiz gerekir. Böylece bizler de enbiyalann yolunda olmuş olacağız, insanın: *“Bu şeyi ben kendi başıma yaptım”* demesi büyük bir cehalettir. Zira sen kendin Allah'ın nimetlerindensin. Gözlerin Allah'tandır. Ayakların Allah'tandır. Herşey Ondandır. Ben bunların ismini emanet olarak bile kabul edemiyorum. zira öyle olursa, işin içinde yine kendini birşey sanma yanılığı var demektir. Herşey O'nundur ve O'nun yolundadır. Bizler de, bu hakikati idrak

edebilecek bir Őuurun olması lazımdır. Bunları idrak edebilirsek, iŐte o zaman bizlere uyguladıkları iktisadi ambargodan űzűlmememiz gerekir. Onların yaptıkları herŐey sadece dűnyaya aittir, tabiata racidir.. Bizlere bazen műstakimen kendileri veya dolaylı olarak, uŐakları bűtűn askeri gűçlerini bir araya getirerek, hűcum bile edebilirler. Nitekim etmektedirler de. Bizlerin bu faciadan paniĐe kapılmamız gerekir. Asla űzűlmemeliyiz. Zira bizler Allah'ın memurlarıyız. Allah Tebarek ve Teala bu nimetlerin hepsini bizlere ihsan buyurmuŐtur. Bizlere ihsan ettiĐi tűm nimetleri, yine onun yolunda sarfetmemiz gerekir. EĐer bizler verilen bu ilahi ihsanları, O'nun yolunda sarfetmede muvaffat olabilirsek, o zaman muzafferiz demektir. Bir műslűman veya bir műmin, o var olan fitri ve Őeri vazifesini hakkıyla yerine getirebildiĐi takdirde muzaffer olmuŐ demektir, insan suretindeki hayvanların teŐkil ettiĐi toplumda, buĐ edilse de, tard edilse de, o kimse için deĐiŐen birŐey yoktur. O insan suretindekiler, ihsanlık yoluna aykırı davrandıĐı műdetçee, sadece hayvanlıkları fazlalaŐacaktır. insanlıktan hayvanlıĐa doĐru giden akıŐı daha da bir sűratlenecek, sertleŐecektir, insanoĐlu, her iki taraftan gayri műtenahi, yani sonsuz olan acayip bir varlıktır. Saadet cihetinden sonsuz olduĐu gibi Őekavet cihetinden de sonsuzdur, insanı hayvan ve Őeytandan ayırteden bu űlçűyű idrak etmeliyiz, bűylece kimin muzaffer, kimin yenilgi içinde olduĐunu anlayabilelim. Bu “sűper gűç”lerin ismini “*sűpergűç*” olarak bizler bırakmaktayız. Onların bűtűn kudretleri, hayvanlık yolunda harcanmaktadır. Bűtűn gűçlerini űst űste yıĐarak hayvani arzuları yolunda harcamaktadırlar. Ona bile ulaŐmamaktadırlar! O hayvani yolda bile herhangi bir zafer elde edememektedirler.

İnsan Sonsuz Bir Varlıktır, Onda

Duraklama Diye Birşey Yoktur.

İnsanoğlu arzu ettiği Şeye ulaştığı takdirde tavakkuf eden bir yaratık değildir. Gördüğünüz gibi, bu spergler her ne kadar glenseler yine de bununla yetinmemekte, ileriye bakmaktadırlar. Zira ileriye doğru atılan her adımın sonunu, bir diğer adım atabilmenin hırsı takip etmektedir. Bütün alemleri kendisine versen bile onun için yine de kafi değildir, zira insan her iki taraftan da gayri mtenahidir. İnsanı mt-main kılan tek Şey ise Allah'tır.

“Bilin ki yalnız Allah'ın zikriyle (yadıyla) kalpler rabatlar.”

O ilahi varlıklar Allah Tebarek ve Teala ya sığınadıkları için itminan mevcuttur. Diğer tağuti mevcudatların ise sığınakları yoktur. Onların eline her ne geçerse geçsin, ne kadar ülkeler fethederse etsin yine de gözleri atır. Bunlarda doymak diye birşey yoktur. Bu tağuti glere tüm dünyayı versek bile yine de doyucu değillerdir. Bu gezegeni (yer küreyi) baştan baŐa sadece bunların birine bile verseniz yine “aım” diyecektir.

Ve “başka gezegenler mevcuttur, onları da ele geçirmem ve kendi hakimiyet bayrağını orada dalgalandırmam lazımdır” diye dert yanacaktır. Nitekim Ay'a gittiklerinde oraya kendi bayraklarını diktiler. Zira insanın hayvani arzuları, diğer hayvanların arzularından oldukça farklıdır. Diğer hayvanlar mesela acıktıkları zaman yiyecek bir Şeyler bulmaya koyulurlar. Bir Şeyler bulup yerler ve tok olunca da öylece otururlar. Artık tekrar acıkıncaya kadar hiç bir arzu ve hevesleri kalmaz, insan ise böyle değildir. Öyleyse bizler güven ve sukunete kavuŐabilmek, korku ve hırsı içimizden temizleyebilmek için sıratül müstakime yönelmeliyiz.

Enbiyaların hiçbir zaman kendi aleyine kıyam edenlerden korkusu olmamıştır. Zira onların maksadı, bizimkilerden

farklı bir maksad idi. Hedefleri başka bir hedef idi. Bu yüzden ferdi yönden ne meyas oluyorlardı ne de rahatsız; ne üzüntüye kapılıyorlardı, ne de gam yiyorlardı. Enbiyanın derdi, “bu salim fitrat ile hareket etmesi gereken insanoğlu neden bu saplantılar içinde bunalmaktadır” diyerek düşünmek ve de halli için çareler bulabilmek idi. Rasuli Ekrem bunun için gam yiyordu. Bu yüzden kendisine buyrulmuştur ki: *“Sen bunlar iman etmiyorlar diye (üzüntüden) kendini mahv m edeceksin.”* Onların derdi bundan kaynaklanmaktaydı. Onlar insanın “adam” olmasını istiyorlardı. “Adam” olan her insanın haberi, Rasuli Ekrem için birer müjde konumundaydı.

Bir ülkeyi fethetmek ve bir bölgeyi ele geçirmek gibi tağutların taşıdığı payesiz fikirler, peygamberler için söz konusu değildi. Onlar insanları bu alemde alarak öbür yana, diğer alemlere götürmek istiyorlardı. Orası öyle bir alemdir ki, benim ve senin gibiler idrak bile edemez. Bizim şu anda toplumumuzda oluşan tahavvül (değişikliği) bu mucize dolu inkılabı ve yüz yıllık yolu bir gecede kaleden bu hareketi vücuda getiren kimdir? Oysa ki bütün ilahi şahsiyet veya arif bir insan bile 3040 yıllık bir zahmet çekerek yaptığı nasihat ve kılavuzluk yardımıyla sadece 1015 kişiyi terbiye edebilmektedir.!

Allah’ın Ziyafetine Gitmek İçin Hazırlanın

Mübarek Ramazan ayı yaklaştı. Bu mübarek ayda kendinizi ruhi kuvvetlerle donatın, takviye edin.

Rasuli Ekrem (s.a.v) Ramazan ayının yaklaştığı günlerin birinde şöyle buyurduğu rivayet ediliyor:

“Ramazan ayı gittikçe yaklaşıyor, siz bu ayda Allah’ın ziyafetine davet edildiniz.”

İnsanın ziyafeti ile Allah’ın ziyafeti arasında büyük bir fark vardır. Sizlerin ziyafeti, sadece bazı yenilecek ve eğlenilecek bir takım şeylerden ibarettir. Allah’ın ziyafeti ise bunlardan çok farklıdır. Oruç tutmak, bu ziyafetin sadece bir şubesini oluşturmaktadır. Bu, Allah’ın bir ziyafetidir. Bu ziyafetin önemli bir yönü ise, ilahi ve semavi bir sofraya olan Kur’an’dır. Sizler Allah’a misafirlik için davet edildiniz. Sizler Ramazan ayında Allah’ın misafirlerisiniz. Sizin mihmandarınız sizlere bu orucu tutmayı emretmiştir. Dünyaya ve şehvetlere açık olan yolları kapamayı irade buyurmuştur. Ta ki, hazırlanasınız, Leyletül Kadre, yani Kadir gecesine... Şaban ayı, Ramazan ayı için bir mukaddimedir. Ta ki insanlar bu mübarek aya girebilmek için, Allah’ın ziyafetine dahil olabilmek için hazırlıklı olabilsinler.

Sizler, kendi aranızda misafirliğe gitmeden önce bir sürü hazırlık yapar da öyle gitmez misiniz? Elbisenizi değiştirerek başka bir kıyafete giriyorsunuz. Yani evde, içinde bulunduğunuz kılık kıyafetten çıkıp başka bir şekilde giriyorsunuz. Şaban ayı,

herhangi bir misafirliğe gitmek istenirken, tabii olarak öngörülen hazırlıktan yapmanız içindir. Baştan sona, kendinizde bir değişiklik meydana gelmelidir. Şabaniyye münacatı (bir duadır) müminleri bu ilahi ziyafete, Allah’ın konukluğuna gidebilmeye hazırlamak içindir. Şabaniyye duasının dışında. Masum İmamların hepsinin okumuş olduğu bir diğer duanın daha gösterilebileceğini sanmıyorum. Şabaniyye’de bu mevzu vardır. Bütün İmamların okudukları bir başka duayı hatırlıyorum. Bu Şabaniyye duasının maksadı, insanları *“Ziyafetullah”*a hazır kılmaktır.

Dua İnsanı Yüceltir

İnsanda var olan anlayış bozukluğu gittikçe artan bir hastalıktır. Bunlar duanın ne olduğunu anlayamamaktadır. Buna binaen diyorlar ki: *“Biz sadece Kur’an’ı anlıyoruz. Diğer bütün duaları ise terk ediyoruz.”* Bunlar duanın ne olduğunu asla anlamamışlar. Duanın içine girmiş değillerdir ki, içinde ne olduğunu, bunların ne söylediklerini de anlayabilsinler. Eğer diğer dualar olmasaydı Munacatı. Şabaniyye tek başına bile olsaydı. Masum imamların hak olduğunu isbat etmek için kafi idi. Çünkü Masum İmamların hepsi bu duayı inşa ve takib etmişlerdir. İslam ariflerinin tarih boyunca boğaz yırttıkları, kitap yazdıkları tüm meseleler, münacatı Şabaniyye’nin sadece birkaç kelimesinde özetlenmiştir. Gerçekte islam ariflerinin hepsi, islam’da var olan bu dualardan faydalanmış, feyz almışlardır.

İslam arifleri ile Hind arifleri arasında oldukça fark vardır. Bazı üstadlarımızın tabir ettikleri şekliyle; Kur’an yukarıdan aşağıya nazil olmuş –indirilmiş ilahi bir kitaptır. Dualar ise, aşağıdan yukarıya doğru çıkmaktadır. Demek bu dualar, Kur’an’ın bir tecellisidir. Bu dualar sadece insanı *“adam”* etmek için gelmişlerdir. Zira kendi başına bırakılan bir insan, bütün diğer hayvanlardan daha da yırtıcıdır. Bu dualar, duaya mahsus olan özel dileriyle üsluplarıyla insanın elinden tutmakta, insanı yukarılara doğru götürmektedir. Öyle yukarılara ki, ben ve senin gibiler oranın idrakinden bile aciziz. İnsan bir defasında, görüyor ki, Kesrevi diye biri geliyor ve kitap bile yazıyor, ama bu adam bir yandan da *“Mefatihül Cenân”* kitabını (dualar ihtiva eden bir kitap) yakıyor. Ariflerin kitaplarını da yakıyor. Elbette ki Kesrevi, hünerli bir yazar idi: Ama sonunda deli oluvermişti. Bazı Şarklı kafalar, maalesef, böyledir. Hemen dört kelime öğrenince büyük iddialara kalkışıyorlar, kesrevi, sonunda

peygamberlik iddiasında bulundu. Yukarılara doğru çıkamadığından, yukarıları aşağı getirmeye çalıştı.

Dualar İnsanı Başıboşluk ve

Şaşkınlıktan Kurtarır

Mefatih'ül Cenan kitabı Şeyh Hacı Abbası Kumi'nin yazdığı bir kitap değildir. Şey Kummi sadece bu kitabı cem etti. Duaları orada bir araya getirdi. "Mefatih'ül Cenan" kitabını yakan bu adam, o kitabın içindekilerinden habersizdi. Bir defa bile olsun münacatın Şabaniyye'yi okumuş değildi. Mahsus aylarda veya günlerde; hususen Recep, Şaban ve Ramazan aylarında okunan dualar, insanı ruhi yönden takviye etmektedir. Elbetteki insan ehli olursa (ki bizler ehli değiliz) insan için yolları açmaktadır. Bir nevi nur saçmaktadır. Zira insanı içinde bulunduğu karanlıklardan kurtarmaktadır. İnsanı nur deryasında boğmaktadır. Bu duaları salah ve kurtuluşunuz için sık sık okuyunuz. kesrevi ve benzerlerinin oyununa gelmeyiniz. Onlar duaları ortadan kaldırmak istiyorlardı. Oysa bu islam'ın aleyhinedir. Ama bunlar anlayamıyorlar. Bu cahiller, bu kitapda nelerin olduğunu idrak edemiyorlar. Dualardaki mevzular Kur'an'ın mevzularıdır. Sadece şu farkla ki bunlar imamlar'ın lisanıyla açıklanmıştır. Kur'an'ın diliyle duaların dili birbirinden farklıdır. Ulema Ve İslam ariflerinin dili de başka bir şekildedir. insanı ruhen hafifleterek, bu zulmet aleminden başka alemlere götüren, insanı kendi nefsanî giriftarlık ve başı boşluğundan azade kılan da Ehli Beyt İmamlarımızın dilinden nakledilen bu dualardır. Bütün İmamlarımız (Allah'ın selat ve selamı onlara olsun) tıpkı bizler gibi zamanlarının tağuti ve süper güçlerinin baskı ve mürakebesi

altında olduklarından fazla birşey yapamıyorlardı. Sadece yer altında yürüttükleri faaliyetler sayesinde muvaffak olabildiklerinin dışında, ne yazık ki başka bir şeyler yapamıyorlardı. Bu yüzden o dualar salim devletlere karşı olan insanları takviye ve teçhiz etmek içindi. Bu duaları okudukları zaman ruhları güçleniyor ve yüklerden, pisliklerden arınıyorlardı. Böylece şehadet, bunlar için yakini oluyordu. Bu mübarek Recep ve Şaban aylarında okunan dualar, ruhi bir sükuneti vücuda getirmekte ve insanı Allah'ın misafirlğine gitmek için hazırlamaktadır. Bu misafirlikte açılan sofraya ise, Kur'anı Mecid'dir. ziyafetin hazırlandığı en önemli zaman ise, Leyletül Kadr'dır. Bu ziyafet tenzihi ve talimi bir ziyafettir. Nefisleri Ramazanın ilk günlerinden itibaren; nefisle mücadele, oruç tutmak ve dua okumakla Leyletül Kadr'da açılan sofradan istifade etmeye hazırlıyor. Kur'anı Kerim, Leyletül Kadr gecesi nazil olmuştur. Bu ilahi ziyafetin insanı değişirmesi gerekiyor. Bu hayvani cihetlerden, o insani cihetlere doğru götürmesi lazımdır. Bizlerin müptela olduğu bu zulmet aleminde, bütün alemlerin kendisine tabi olduğu o Mutlak'a ulaştırması icab ediyor. Bütün enbiyalar, insanı bu şaşkınlık ve biçarelikten, fikir ayrılıkları ve ihtilaflardan, doğru yola ulaştırmak için geldiler. Şimdiye kadar yürüye geldiğiniz o yolları terkediniz. İşte en doğru yol sıratel Müstakim...

“Gerçekten benim Rabbim, sıratel müstakim üzeredir.”

Başka yol yoktur. Başka yolların hepsi dünyadır ve insanın nefsanîyetiyle ilgilidir. İnsanın şehveti, kendi emel ve arzularıdır. Bu, dünyadır. Kınanmış olan dünya, insanın bu emel ve arzuları ve tabiat alemine gönül bağlamalarıdır, yoksa tabiat alemi nurdur. Bu aleme gönül bağlamak, insanı biçare kılmaktadır. Zulmetler, bu gönül bağlamadan doğmaktadır. Bizim zulmetlerimiz de buradandır.

Bu dünya, bu makam, bu idare bu evham ve bu hurafelere gönül bağlamak, bunların hepsi bizler için zulmettir. Bütün enbiyalar, bizlerin elinden tutmak için geldiler. Bizleri kendi fitrat ve özümze döndürerek, bizim aleyhimize olan o evham ve kuruntulardan te mizlemek için çalıştılar. Onların maksadı bizleri zulmetlerden, nura doğru çıkarmaktır.. Bütün İmamlarımız da, insanları dua ve ibadetlerle mücehhez kılarak, insanı bu tabiat aleminin karanlıklarından kurtarıp insanlık yoluna ulaştırmaya çalışıyorlardı. Zalim güçlerin baskısı yüzünden alenen davet etme imkanım bulamadıkları için, bu dualarla insanları hakka doğru hidayet ediyorlardı. Yoksa peygamberlerin ve imamların gayesi bir makam elde etmek ve kendi işlerini yürütmek değildir.

Allah Tebarek ve Tealanın

Ziyafeti Nur'a Ulaşmak İçindir.

Adam olmak oldukça zordur.

İnsanlığa kendi yolunu gösteren nice zalim ve cahil kimseler mevcuttur. Sizleri Allah Tebarek ve Tealaya ulaştırabilecek yegane yol, enbiya ve evliyaların yoludur.

“Gerçekten benim Rabbim, sıratül müstakim üzeredir.”

Dünyanın ötesi ise *“Mutlak nurdur.”* Bütün enbiyalar bizleri bu Nur'a ulaştırmak için geldiler.

“Allah müminlerin velisidir, ve onların karanlıklardan nura çıkarır. Kafir olanların velileri de tağuttur. O da onları nurdan çıkarıp karanlıklara götürür.”

Tağut, enbiya ve Allah'ın mukabilinde yer almıştır. Allah'ın ziyafeti, ihsan sofrası, bütün insanlık için açılmıştır. Bütün şeytanlar bu sofraya ulaşmamızı engellemek için kıyam etmişler. Eğer bizlerin önünü alamazlarsa, o sofraya ulaşmaya

muvaffak olabilsek, sanıyorum ki o nura ulaşmanın yolunu da bulabiliriz. Bu yol insanlık yoludur. Bu yolun dışındaki bütün yollar yanlış ve hatadır. Hayvanlık yollarıdır. İnsanoğlu hayvani eğilimler taşıyan ilginç bir varlıktır. Bu hayvani eğilim doymak bilmeyen sonsuz bir temayüldür, insanın, şeytani eğilimleri de sonsuzdur. Gittiği bütün yolların sonu yoktur. Bütün yolları da, yanlış ve cehheneme götürücü yollardır. Sıratül müstakimin dışında. Eğer bizlere engel olmazlarsa bu ilahi ziyafete ulaşmak istiyoruz. Bu ilahi ziyafetten yararlanmayı diliyoruz. Allah bütün cihetlerden hepimize hidayet versin.

Kendinizi takviye ediniz. Bu mübarek yolda başımıza gelmesi muhtemel her şeye kendinizi şu anda hazırlayınız. İnsanoğlunda var olan bu manevi güç, bütün maddi güçlerin üstündedir. Bu güçle teçhiz kılınan bir çoban bakıyorsunuz ki günün birinde Firavunun yanına gidiyorda: *“Ey Firavun adam ol!”* diye feryad ediyor. Diğer yandan da bir fakir, yetim, çobanzade ve Hicaz çobanlarından biri kalkıyor da bütün dünya devletlerini bu yola davet ederek, *“Gelin adam olun!”* diye karşılırlarına dikiliyordu. Onlar bütün insanlığın *“adam”* olmasını arzuluyorlardı. Maksattan bizlerin adam olmasaydı; ama maalesef bu oldukça zor ve müşküldür. Bazıları duyordu ki: *“molla olmak ne kolay, adam olmak ise zordur.”* Merhum Şeyh Hacı Abdülkerim ise buyurdu ki: *“Molla olmak ne kadarda zor. Adam olmak ise muhaldir.”* Bütün enbiyalar da işte zorluğu yönünden muhala benzetilen bu hedefi gerçekleştirmek için geldiler. O tarafa bu tarafa gidebilmek için çırpınıp durmayın. Sizler Allah’ı istemektesiniz. O istediğiniz şeyin ardı sıra gidiniz. Sizlerin fitratı da Allah’a teveccüh etmektedir; ama bunun farkında değilsiniz. Bütün fitratlar aslında sadece Allah’a teveccüh etmektedir. Bu Ramazan ayında veya diğer Ramazan aylarında bir an önce kendi kendinizi hazırlıklı kılmaya çalışınız. Bu Şaban ayının son gününe dek dikkatle

teveccüh ediniz; uyanık olunuz. Ziyafetullah'a erişebilmek için kendi kendimizi hazırlamalıyız. Nefs selametiyle. İlahi Nur'un hidayetiyle, bu misafirliğe gitmek için çalışalım. Bu mübarek aydaki halimiz diğer aylardaki halimizden oldukça farklı olmalıdır ki, İnşallah Leyletül Kadr'i kaçırmayalım. Bütün alemlerin saadeti o gecededir. Diğer bütün gecelerden daha fazla bu geceyi idrak etmemiz lazımdır. Allah hepinize tevfiik versin de selamet ve saadet içinde ziyafetullaha ulaşabilesiniz. Hep beraber bu ilahi ve semavi bir sofraya olan Kur'anı Mecid'de vaddettiği şekliyle, kendisinden hakkıyla feyizlenebilelim. Salim bir ruh ile içeri gererek "*Leyletül Kadr*"i bulabilelim.

"Selamettir o gece fecr doğuncaya kadar."

Büyük Enbiyaların Hepsisi de insanların Vahdetine Teveccüh Ettiler.

Ben bu bedensel toplulukların ruhsal birliklere dönüşmesini diliyorum. Vahdet hususunda seminerlerin düzenlenmesi oldukça faydalıdır. Vahdet'e çağırarak oldukça mühimdir. Fakat bu bedeni ve maddi toplantıların, ruhsal ve manevi pekişmelere münkalib olması gerekiyor. Bizlerin sadece burada, veya sizlerin değişik yerlerde bir araya gelmeniz, tek başına bir mana ifade etmemektedir. Maksadların İslam olması ve Allah Tebarek ve Tealaya yakınlık ve emrine uygun hareket etme içinde olması lazımdır. Zira bütün enbiyalar bu maksad için geldiler. Konuşmalarımız daima insanı maneviyata sevk edici olmalıdır. Kelimeyi tevhid'e ve vahdete yönelik olmalıdır. Halkın çeşitli kesimlerinin iştirak ettiği toplantılar düzenlemek iyidir, ama tek başına kafi değildir. Bu toplantıların ardından peygamberlerin uğrunda çalıştıkları o ümmetin vahdetini gerçekleştirmek için ciddi olarak çaba gösterilmelidir. Bu, Allah'ın emrine de uygundur. Siz bunun

tahakkuku ve vahdetin gerçekleşmesi için çalışmalarımıza daha müsait olan halkın alt tabakalarından başlayın. Zira insanlar yalnız başlarına bırakıldıklarında başıboş büyüyen yabani bir ot gibi olur. Enbiyaların talim ve terbiyesi altına girmedikçe de bu hali giderek kökleşir. Makamca, yaşça her ne cihetten olursa olsun, yukarılara doğru yükseldikçe de ondaki ruhi sarsıntılar artacak, fazlalık kaydedecektir. Ve insanın maneviyatı daha çok büyük şeytan olan nefsin sultanı altına girecektir. Gençler melekut alemine daha da yakındırlar. Nefisleri daha güçlüdür. Ama eğer mücadele etmez ve de tezkiye ile uğraşmazsa, ileriye doğru attığı her adım oranında melekut alemine daha da bir uzak düşeceklerdir. Kendi fikri uçurumları giderek artacaktır. Buna binaen, terbiyenin küçükken başlaması gerekiyor, daha çocuk yaşlarındayken talim ve terbiye altına alınmalıdır. Daha küçük yaşlardayken mürebbinin dizi altında olmalıdır. Zira insanoglunun ömrünün sonuna kadar hayatının her safhasında talim ve terbiye altına alınmaya ihtiyacı vardır.

Bu Alemi Ancak ve Ancak

terbiye Olmuş insanlar Düzeltebilir.

Bütün nebiler Allah Tebarek ve Teala tarafından, insanların bu talim ve terbiyesi için gönderildiler. Bütün mukaddes ilahi kitaplar, hususende Kur'anı kerim insanları terbiye edebilmek için nazil olmuştur. insanın terbiye olmasıyla alemler de ıslah olacaktır. Terbiye olmamış insan zararlı bir hayvandan daha kötüdür. Bütün toplum için bir tehlike teşkil etmektedir. Hiç bir hayvan, hiç bir şeytan ve hiç bir varlık, terbiye olmamış bir insan kadar toplum için zararlı değildir. Terbiye olmuş bir insan da toplum için o kadar

faydalıdır ki, hiç bir melaike veya başka bir varlık o kadar yararlı olamaz.

Alemin esası insanın terbiyesindedir. insan bütün alemlerin özüdür. Bütün alemlerin üsaresidir. Bütün enbiyalar insandaki bu bilkuvveyi bilfiile münkalib edebilmek ve insana ilahi bir varlık kılabilmek için geldiler. Zira insanda Hakk teala'nın bütün sıfatları mevcuttur. İnsanın kendisi Hak Teala'nın ilahi nurunun tecelligahıdır. Sizler de yaptığınız toplantı ve seminerlerinizde bu manevi ve ruhi değerlere, zalim ve terbiyeye teveccüh ediniz. Her gün okuduğunuz Kur'an'ın ilk süresindeki *“Elhumdu lillahi Rabbil alemin”* “Alemlerin Rabbi (terbiye edicisi) olan Allah'a hamdolsun.” ayeti kerimesi de rububiyet kelimesi ile terbiye ilkesini ortaya koymaya çalışıyor ve bizlere her gün kıldığımız namaz rekatlarında bunu okumamız emredilmiştir. Bizlere bununla, rububiyette ve terbiyenin en ali derecesinin Allah Tebarek ve Tealaya mahsus olduğu anlatılmak istenmiştir. Bu makam Allahu tealadan da peygamberlere ve Allah'ın diğer veli kullarına yansımaktadır. Allah kelimesinden sonra *“Rabbil alemin”* sıfatı yer almıştır. *“Allah Rabbil alemin”* yani bütün alemlerin mürebbi ve terbiye edicisi, sadece Allah Tebarek ve Tealadır. Yine bu sureden talim ve terbiyeden gayenin sadece sıratülmüstakimde yapılan bir hareket olduğunu öğreniyoruz. Sıratül müstakim'in öbür ucu ise. Mutlak Kemal Allah'dır.

Bizlere, enbiya ve evliyaların talim ve terbiyesi altına girmemiz emredilmiştir. Ta ki onlar bizleri sıratül mütakime hidayet etsinler. Zira insanlığın yegane kurtuluş yolu buradadır. Hergün defalarca Allah'a yalvarın ki, bizleri o sıratül müstakime ulaştırın; sağ ve ya solcuların yoluna değil.

“Delalette olanların ve gazaba uğrayanların yoluna değil”

Biz şu noktaya oldukça dikkat etmeliyiz ki, eğitimsiz ve de kendi başına buyruk bir şekilde büyüyecek olursak kötü ve alçak bir mahluk haline geliriz. Aynı zamanda talim ve terbiye

altında yetişir de sarsılmadan sıratül müstakimde ilerleyebilirsek, o zamanda öyle bir makama ulaşırsınız ki, şu anda bizler onu idrak bile edemeyiz. Bizim için oranın tasavvuru bile mümkün değildir. O yerler ki, orada sadece azamet denizi vardır; kibriya deryası mevcuttur.